

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 7 (1524)

София, юли 2017 г.

Цена 0.50 лв.

Младите, вярата и разпознаването на призванието

*Подготвителен документ
за XV редовна генерална асамблея
на Синода на епископите*

ВЪВЕДЕНИЕ

„Това ви казах, за да пребъде Моята радост във вас, и радостта ви да бъде пълна“ (Ин. 15, 11). Това е Божият замисъл за всички мъже и жени от всяка епоха и без изключение, включително за всички млади мъже и жени, които живеят през третото хилядолетие.

Господ повелява на Своята Църква мисията за възвестяването на радостта от Евангелието. Синодът за Новата евангелизация и апостолското наследство Evangelii gaudium разгледа въпроса как тази мисия да бъде изпълнена в днешния свят. А двата синода за семейството и постсинодалното апостолическо наследство Amoris laetitia бяха посветени на въпроса как семействата да бъдат подпомогнати, за да открият тази радост.

В съответствие с тази мисия и въвеждайки нов подход чрез Синода, посветен на темата „Младите хора, вярата и разпознаването на призванието“, Църквата взе решение да се запита как може да поведе младите хора към познанието и приемането на призыва за пълнота на живота и любовта, както и да помогнат да определи най-ефективните начини за възвестяване на Бла-

гата вест днес. Вслушвайки се в младите хора, Църквата ще се вслуша отново в Словото на Господ в днешния свят. Също както в дните на Самуил (1 Цар. 3, 1-21) и на Йеремия (Иер. 1, 4-10), има млади хора, които знаят как да разпознаят значите на нашето време, посочени от Духа. Вслушвайки се в техните стремежи, Църквата може да съзре света, който се открива в бъдещето, и пътищата, които е призвана да следва.

За всеки човек призованието към любов приема конкретна форма във всекидневния живот чрез поредица от избори, които намират израз в житейското състояние (брак, ръкоположение, богопосветен живот и т.н.), в професията, в различни форми на социална и гражданска ангажираност, в оползотворяването на времето и на парите и т.н. Независимо дали тези избори са желани или натрапени, съзнателни или несъзнателни, никой не е подминат от тях. Целта на разпознаването на призванието е да открие как да преобрази тези избори в светлината на вярата, в стъпки към пълнотата на радостта, към която всеки е призван.

[На стр. 8](#)

„Възнесянето на свети пророк Илия“, гравюра Ян Виерикс

Утешител на Исус

**Свети Франсишку Марто
(11 юни 1908 - 4 април 1919)**

73 години по-късно
На 13 май 1917 г. Дева Мария се явява на три овчарчета в Кова да Ирия, близо до малко селце край Фатима, наречено Алжустрел. На 13 май 2000 г. на същото място папа Йоан-Павел II провъзгласява за блажени две от тези деца - Франсишку и Жасинта, пред многохилядно множество вяр-

ващи. Сред тях е 93-годишната кармилитка сестра Мария Лусия на Исус и на Непорочното Сърце от манастира на Коимбра, единствената жива от тримата свидетели на явяванията.

Папата започва проповедта си с думите: „Прославям Те, Отче, (...), задето си укрил то-

[На стр. 5](#)

Европа, синодалност, колективна интелигентност, звания: ролята на социалните връзки

*Комюнике от срещата на
пресаташетата и говорителите
на европейските епископски
конференции и декларация
на Апостолическия екзарх
в София*

От 7 до 10 юни в София по покана на НВПр епископ Христо Пройков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България и Апостолически екзарх, се проведе срещата на пресаташетата и говорителите на епископските конференции в Европа.

В столицата на България говорителите дискутираха въпроси, свързани с новите медии и социалните мрежи, в частност за израстването на синодалното измерение на Църквата, комуникацията, свързана с християнското разбиране за призванието; служението и привързаността на Църквата към Европа; грижата на Църквата в борбата срещу злоупотребата с деца в интернет. Също така бяха споделени опит и проекти в областта на комуникацията.

В София четиридесет и петте делегати от двадесет и пет европейски страни имаха въз-

[На стр. 4](#)

[На стр. 10](#)

Книгата Божия за човека

Всички въведение в Библията започват с превода на тази дума, означаваща „книги“. Употребата ѝ започва с християнските автори от III век като Климент Александрийски и Ориген.

През средновековието терминът е латинизиран и се появява в женски род като Библия. Думата не се среща нито един път в Библията за разлика от „Свещеното писание“, „Стар“ и „Нов завет“. Става дума за сборник от книги, които според канона (или в превод „нормата“) на Католическата църква включва 46 книги от Стария завет и 27 от Новия завет. Знае се, че това е най-разпространената, най-четената и най-превежданата, най-вдъхновяваща книга. Нейна страница, по-точно псалм 8, по инициатива на папа Павел VI е поставена и на луната от астронавтите на 21 юли 1969 г. За разлика от католическия канон евреите не смятат за свещени книгите на Товита Иудит, 1 и 2 Макавейски, Премъдрост Соломонова, Премъдрост на Иисуса син Сирахов и тази на Варуха. Изключването на тези книги от страница на евреите става окончателно в края на I век след Христос. Църквата или първите християни следвали вече съществуващия по-стар списък от книги в употреба сред евреите, използващи гръцки език (нещо типично за еврейската диаспора). Такъв един превод на гръцки, направен в град Александрия, е т. нар. Библия на 70-те - „Septuaginta“ (наименование според броя на преводачите). От гръкоезичните еврейски общности употребата на тази подборка от книги преминава и в християнската общност от апостолския период.

В античната Църква съществували противоречия около включването на изброените старозаветни книги в канона, както и на някои книги от Новия завет, като Откровението на Йоан, посланието до евреите, това на Яков или това на Юда, второто и третото послание на Йоан и второто на Петър, но т. нар. проблем с броя на каноничните книги не е бил никога драматичен в логото на Църквата и така постепенно и естествено спонтанно се стигнало до консенсус по въпроса.

През 393 г. на църковния събор в гр. Хипона, тоест на пленарната асамблея на еписко-

Да, лудост е да искаш да обичаш като Бог. И колкото повече искаш, толкова повече виждаш, че не можеш. И колкото повече виждаш, че не можеш, толкова повече искаш да обичаш истински и да бъдеш истински обичан. Вярно е, знаем, че е трудно за нас да обичаме съвършено и знаем, че това е „по човешки“ непосилна задача. Но Мария успя да го постигне, не благодарение единствено на собствените усилия, а с пълнотата на Божията благодат. За нея Отците на Църквата казват, че тя не свети със своя светлина, но отразява съвършено Божията светлина, както луната отразява светлината на слънцето. Затова и при нея можем да се оставим да бъдем огени със същата Божия светлина, за да можем като нея да обичаме с Божията любов.

Така е и с покаянието. То не е наше дело, а Божие дело в нас самите. Днес разполагаме с техниките на вътрешен аскетизъм и на външен аскетизъм, техники за „хигиена“ на ума, на слуха, на очите, на тялото... Те обаче могат ефективно да се приложат в духовния живот единствено ако в човешката активност присъства Свети Дух, Който в определен момент прави така, че тя дава плод. Бог чрез Светия Дух може да усъвършенства в нас Пасхата, нашата промяна и единение с Бог. Целта на всяка външна аскетична практика е именно това единение, за да ставаме все повече един и същ Дух с Него чрез умъртвление на тялото. Тогава сърцето става като размекната почва, става обиталище на Духа. Там именно, в сърцето „самият Дух свидетелствува на нашия дух, че ние сме чеда Божии“ (Рим. 8,16). То слуша, съгласява се, пропива се от Духа и Го приема, давайки плод, като живее в Евхаристията и прославя Бог.

Духовни упражнения. Защо са ни необходими те? Апостол Павел пише: „Всякой, който се храни с мяко, не е опитен в словото на правдата, защото е младенец; а твърдата храна е за съвършени, които, благодарение на навика, имат чувства, обучени да различават добро и зло“ (Евр. 5, 13-14). Призовани сме към духовни упражнения, за да закалим нашия разум да прави всеки ден правилния избор. „И тъй, в името на милосърдието Божие ви моля, братя, да пред-

Лудостта да обичаш като Бог

ставите телата си в жертва жива, света и благоугодна Богу, и това ще бъде вашето духовно богослужение, и недейте се съобразява с тоя век, а се преобразявайте чрез обновения ваш ум, та да познавате от опит, коя е благата, угодна и съвършена воля Божия“ (Рим. 12, 12).

В юбилейната година на явленията на Богородица във Фатима, където тя ни настъпва към покаяние, ви каним да й поднесем заедно също и такъв акт на почит, какъвто е поклонничеството пеша! Можете да се възползвате от три предложения за поклонничество пеша през тази година:

1. XXXVII поклонничество пеша от Вроцлав до Ченстохова, Черната Мадона от светилището на Ясна Гура, 2-10 август 2017 г. Българските участници се включват към Първа покаятелна група с водач отец проф. Волинец - ректор на Богословския институт във Вроцлав. Пътните разносчици са спонсорирани. Телефон за записване и информация: 0988830092.

2. VII поклонничество пеша от храма на Богородица Малкотърновска до Бургас и до реликвите на свети Йоан Предтеча в Созопол, 5-8 септември 2017 г. Духовните упражнения ще води отец Роман Шулц - доминиканец, мисионер в Беларус, при съвместна работа със свещеници от България. Телефон за запис-

ване и информация: 0988830092 и 0878522755.

3. Поклонничество от лагера в Белене до светилището на Света Богородица от Фатима в Плевен, 21-22 септември 2017 г., организатор и водещ отец Венци Николов - ковчентуалец, енорийски свещеник в Плевен. Телефон за записване и информация: 0899822800.

**Какво е всъщност
поклонничеството пеша?**

Ето някои аспекти:

1. Поклонничеството е религиозен акт

Въпреки че има много еле-

менти на екскурзионно летуване и се провежда в сезона на отпуските, все пак всяка крачка би трябвало да е свидетелство за свръхестествените мотиви, които ни скланят към решението да тръгнем на поклонничество пеша. По пътя се молим, пеем, размишляваме и споделяме мисли върху четивата от Божието Слово, слушаме беседи, а център на всеки от дните е Светата литургия. Вървим с Дева Мария, подкрепени и вътрешно обновени с благодат от тайнството изповед. Тази вътрешна промяна би трябвало да даде плод под формата на конкретни решения. Така или иначе на поклонението всичко, което можем да видим и да опишем, т.е. всичко външно е само „акомпанимент“ към най-съществените неща, които се случват в душите и са невидими за очите. Този религиозен акт на почит към Пресвета Троица предприемаме в конкретни общи намерения - за нашия народ, за намерениета на епископите и т.н., но можем да присъединим и наши лични намерения.

2. Дух на умъртвление и покаяние

Поклонничеството е радостен акт на покаятелни практики, в които Свети Дух се проявява по различни начини. Трябва да бъдем подгответи да посрещнем неудобствата, свързани с умората, понякога неблагоприятното време, по-скромната храна, липсата на нормални санитарни условия, различни физически ограничения, откъсването за няколко дни от нашия всекидневен комфорт. Все пак приемайки

тези условия, не забравяме да се погрижим тези дни да бъдат преживени в радостта на нашия Господ Иисус Христос.

Поклонничеството има определен ред и дори устав, който е от безусловна необходимост за духовното преживяване и не бива да бъде разбиран като поставяне на изкуствени сувори бариери. Спазването му е въпрос на лично съзнание, вътрешна нагласа и зрялост. Личното решение да се предприеме такава покаятелна практика като поклонничество пеша, взето доброволно и с пълно съзнание, трябва да обхване също и спазването на такива правила на реда, като напр. послушание към ръководителите - богопосветени и миряни, спазване на времето на почивките, правилата за движение по пътищата, въздържане от алкохол и никотин, въздържане от използването на мобифон по време на похода през деня и т.н. Също и нашето облекло и поведение би трябвало да бъдат знак на скромност и същевременно на лична култура. В определен смисъл стараем се по пътя да се откажем от самоугаждане, характерно за съвременния бит, да се противопоставим на временните привърженици и да се задоволим с наистина най-обикновените неща. Това помага да ги оценим по-добре и събуджа благодарността в нас. Ако обаче поклонникът желае да предприеме някои по-тежки покаятелни практики, като например пост с хляб и вода, трябва да го направи единствено със

На стр. 4

Моите незабравими срещи

Преди повече от двадесет години имах повод и посетих католическата черква от източен обред „Успение Богородично“ на улица „Люлин планина“ (тогава „Никола Кофарджиев“) в София. В малкото дворче на дървена пейка отдясно, до съмата стена, седеше сам възрастният отец Гаврил, унесен в размишления на сянка в следобедното време. Аз се приближих, поздравих и с охota приемах поканата да седна на свободното място.

В свободен и непринуден разговор отец Гаврил ми сподели, спомняйки си, че на днешната дата 16 юли 1952 г. „и аз щях да бъда арестуван заедно с епископ Евгений Босилков на Никополската католическа епархия. С него имахме уговорена среща и намерение то да му гостувам и нощувам на

вилата в Люлин планина, където той беше отседнал от няколко дни“.

Този неочекван разговор ме заинтригува и попитах за повече подробности. Отец Гаврил най-подробно ми описа местонахождението на тази вила и на целия имот на Никополска епархия и как най-лесно да се ориентирам, за да стигна до него.

Седмица по-късно с градски транспорт отидох на мястото, където възрастен планинар ми посочи „имота на католиците“. Тогава имаше все още част от телената ограда, а стоманените колони на входната метална порта бяха на своето място. Вилата бе вече порутиена, както и част от останалите стопански постройки. Водоснабдяването (макар и локално) и електроизхранването от самостоя-

телен трафопост не бяха демонтирани.

В днешни дни състоянието на имота е плачевно - всичко е разкопано, за да бъдат извадени и взети захранващият кабел и водопроводните тръби.

Дали покрай запуснатия имот не занемаряваме и паметта си?

Мисля, че на 16 юли 1952 г. на това място започва кръстният път - арестуването, мъченията, съдебното дело, осъдянето и разстрела - на мъченика за вярата, блажения епископ Евгений Босилков - днес наш небесен покровител. Дали то не би могло да стане място за поклонничество?

Като съвременник на епископ Евгений Босилков, независимо от голямата възрастова разлика (32 години), моите спомени съхраняват образа на достоле-

пен епископ (1947-1952), моята писмена изповед пред него и моята потребност в онези години - като гимназист, да докосвам пурпурната му мантия и да целувам владишкия му пръстен.

Неговото дело като предан духовник, приносът му за опознаване на историята на Чипровското въстание и на униятията на България с Рим, многобройните му обществени изяви ни задължават да укрепваме вярата си и да се освободим от безразличието.

Наруших вечния покой на отец Гаврил Беловеждов чрез спомена за непринудения разговор в черковния двор, но той е част от моите спомени, а спомените са знаци по пътя на всеки смирен християнин.

**Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица**

**ИСТИНА
VERITAS**

**БРОЙ 7 (1524)
ЮЛИ 2017 Г.**

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Директор
свещеник Благовест
Вангелов**

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

Аржентина. Аржентинските медии съобщават с тъжен тон, че папа Франциск и през 2018 г. няма да посети родината си. През следващата 2018 г. е запланувано пътуване до Чили и Перу, с което папата ще е посетил всички страни на тихоокеанския бряг в Южна Америка. Досега той е посещавал четири пъти Латинска Америка - през 2013 г. Бразилия; през 2015 г. Еквадор, Боливия и Парагвай (юли) и Куба (септември). През февруари 2016 г. на летището в Хавана, Куба, се срещна с руския патриарх Кирил, а оттам замина за Мексико. През септември 2017 г. Светият отец ще посети Колумбия.

Беларус. Беларуските служби са отказали продължаване на визите на двама свещеници поляци, които са обвинени в политически действия - отец Роберт Мациевски, с 10-годишна служба като енорист, и отец Славомир Ласковски, с 28-годишна служба като енорист. Католическата църква в Беларус отхвърля това обвинение. Една четвърт от 400-те католически свещеници в Беларус са чужденци, предимно поляци. Властите на Беларус често отказват или прекъсват пребиваването на полски свещеници в държавата. От 10-милионното население на страната над два милиона са католици.

Германия. Германското католическо библейско дружество съобщава, че Книгата на книгите - Вечната книга - Библията досега е преведена изцяло на 648 езика, а само Но-вият завет - на 1432 езика. Отделни библейски книги са преведени на 1145 езика.

Ирландия. На 12 май т. г. в столицата Дъблин, в католическата катедрала на тържествена церемония префектът на Конгрегацията за делата на светците кардинал Анджело Амато провъзгласи за благен свещеника Джон Съливан (1861-1933). Той е протестант, на 36-годишна възраст приема католическата вяра. През 1907 г. е ръкоположен за свещеник йезuit. Отдава живота си изцяло на бедните, известен е със своята пожертвователност. На 26 април 2016 г. папа Франциск е признал оздравяване на тежкоболна от рак ирландка като чудо със застъпничеството на отец Съливан.

Йерусалим. Израелската държава отново е настанила 80 хиляди заселници на палестински земи, което е предизвикало бунтове сред палестинците.

+ + + Израелски медии, позававайки се на „тайни“ сведения, съобщават, че папа Франциск ще посети тази есен северната провинция Галилея - където е роден Христос, както и градовете Назарет, Капernaум и античните селища наоколо.

Нигерия. Отвлеченият свещеник йезuit Самуел Оквиуде е бил освободен след като е изплатил искания откуп на непознати похитители. Епископската конференция на Католическата църква в страната забранява даването на от-

куп, но нападнатите свещеници са готови на всичко, за да бъдат освободени.

Куба. Говорителката на кубинското движение „Жени в бяло“ Берта Солер се е срещала с архиепископа на Хавана Хуан Гарсия Родригес и настоятелно го е помолила да се застъпли за освобождането на арестуваните политически затворници. Архиепископът обещал и властите са освободили някои от задържаните мъже. Движението „Жени в бяло“ е учредено от кубински жени, чийто мъже и синове са по лагери заради борбата си за демокрация.

Китай. Влязъл е в сила закон за драстично намаляване и ликвидиране на исламския екстремизъм. Забранява се носенето на публично място на бурки - фереджета, на „прекалено“ дългите бради, излишните церемонии по сватби и погребения. Тези знаци и други дейности се смятат за белези на екстремизма. Забранява се посещението на лица до 18-годишна възраст в джамиите. Имамите трябва да са завършили образоването си в Китай и да проповядват само на китайски език.

+ + + Назначеният от папа Франциск епископ на милионния град Уинджу е изчезнал мистериозно на 18 май т.г. при една служба; досега властите не дават сведения за неговото състояние. В Китай католиците са разделени на „нелегални“ - под управлението на папата, и „легални“ - ръководени от правителството. По официални данни католиците в страната са 5,7 милиона, а по данни на Ватикан те наброяват над 12 милиона.

Никарагуа. Католическият свещеник и бивш министър Мигел д'Еското е починал на 84-годишна възраст. През 1985 г. той бе отълчен от Църквата от папа Йоан-Павел II, защото бе станал министър при социалистите - сандинисти. През 2014 г. папа Франциск го възстановява, след като получва от него писмо: „Искам да отслужа тържествена литургия преди смъртта си.“

САЩ. Американският президент Доналд Тръмп е посетил голямо образцово католическо училище във Флорида, като е поздравил персонала и е заявил, че Католическата църква ръководи над 38 процента от всички частни училища в САЩ, които са образцови и елитни.

+ + + По официални данни президентът Доналд Тръмп възнамерява да назначи Калиста Гингрих (51) за посланик на САЩ към Ватикан. Тя е полякиня, съпруга на Неут Гингрих - съветник на Доналд Тръмп при президентските избори.

Украина. Папа Франциск е назначил 44-годишния салезианец отец Витали Кривитски за епископ на епархията Киев-Житомир с над 220 хиляди вървачи. В Киев живеят и над 500 хиляди католици от източн обред под ръководството на архиепископ Святослав Шевчук (46).

+ + + На 84-годишна възраст е починал кардинал Любомир Хусар - ръководител на католиците от източн обред в Украйна. След смъртта му кардиналската колегия остава с 221 членове, от които 116 са под 80-годишна възраст и имат право на конclave.

Франция. Френският свещеник мисионер в Китай отец Филип Блот е заявил пред

френския всекидневник „Le Monde“, че понастоящем в Китай се укриват над 200 хиляди бежанци християни от Северна Корея. Те са настанени по границата и се обслужват от доброволци - католици и православни, които настояват пред китайските власти да не ги депатрират обратно в страната, където ги очакват мъчения и смърт по лагери в комунистическа Корея.

Япония. Губернаторът на японската префектура Хирошима Хидехико Юзаки е бил на посещение при папа Франциск, където е присъствал и държавният секретар кардинал Пиетро Паролин. Губернаторът е поканил папата да посети Хирошима, което ще бъде означено като „символ на възстановяването на надеждата и на мира“ и забрана на атомното въоръжаване. Светият отец е обещал „да намери време“. През февруари 1981 г. папа Йоан-Павел II (1978-2005) посети Хирошима.

Италия. Крадци са нахлули в базиликата в Кастелнуово, провинция Асти, и са откраднали реликвариум, съдържащ мозък на свети Дон Боско (1815-1888). Архиепископът на Торино Чезаре Носилия е призовал, „който е откраднал реликвата, да я върне веднага, без никакви условия“.

+ + + На 110-годишна възраст е починала най-възрастната монахиня Кандида Белони. Като рецепт за дългия живот на 110-ия си рожден ден тя е заявила: „Слушам Христос и приемам нещата, каквито са!“

+ + + В началото на юни т. г. в Бергамо, Италия, е възпоменат първият синод на Католическата църква от източен обред (униати) след Октомврийската социалистическа революция. Според официалните данни днес католиците от източн обред в Русия наброяват над 30 хиляди души. Тази Католическа църква не е призната от властта, а вярващите не се приемат радушно от православните. Църквата е под ръководството и покровителството на латинския епископ на Новосибирската католическа епархия Йозеф Верт. Първи екзарх на униатската руска църква е Леонид Феодоров (1879-1935, ръкоположен за дякон и свещеник от архиепископ Михаил Миров на 22 и 25 март 1911 г. - б.р.), който е провъзгласен за блажен от папа Йоан-Павел II през 2001 г. На синода през 1917 г. в Санкт Петербург Феодоров е назначен за екзарх. Руската униатска църква е била подкрепяна от руския философ Владимир Соловьев (1853-1900), който активно е ратувал за признаване на папството от Руската православна църква. Йоан-Павел II обяви през 2003 г. Владимир Соловьев за един от най-големите руски философи на XIX в. и пионер и образец за диалог между всички християни. Освен униатската църква в Русия руски униатски общности и диаспори има в различни части на света: САЩ - Сан Франциско, Ню Йорк, Денвър; Австралия - Мелбурн; Аржентина - Буенос Айрес; Ирландия - Дъблин; Франция - Париж, Лион; Германия - Мюнхен; Италия - Рим, Милано; Сингапур. Те всички са под юрисдикцията на местните латински епископи.

Ватикан. Папа Франциск е приел на частна аудиенция 16-членния медиен секретариат.

Секретариатът е учреден преди две години и това е първа среща с папата. Той е поздравил членовете за тяхната успешна дейност и е пожелал още по-активна работа по формиране на медийната структура, нови критерии за евангелизиране на всички народи по света. Шефът на медийния секретариат Дарио Едуардо Вигано е уверен папа Франциск, че секретариатът използва всички модерни средства за оповестяване на Евангелието по целия свят.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция голяма делегация на италианското католическо мирянско движение „Azione cattolica“ (Католическа дейност) по случай 150 години от неговото основаване. Движението е учредено през 1867 г. в град Болоня по инициатива на преподаватели и студенти католици. Днес движението наброява над 3,4 милиона членове.

+ + + На генерална аудиенция на площад „Свети Петър“ папа Франциск е приел голяма делегация от Чехия, водена от архиепископа на Прага кардинал Доминик Дука. Чешките поклонници са присъствали на възпоменателна литургия по случай 75 години от убийството на невинни жертви от нацистите в Лидице. На 9 юни 1942 г. нацистите избиват 175 мъже над 15-годишна възраст, разстреляват 196 жени, 98 деца хвърлят в газови камери и изгарят селото. Сред поклонниците са присъствали и две жени, преживели зловещия ден.

+ + + Светият отец е приел професори и студенти от семинарията в Италия, ръководена от иезуити. Семинарията е в Неапол, в нея се обучават младежи от Италия и от други страни. Срещата е преминала в дружеска атмосфера с много пожелания за успехи към младите духовници.

+ + + В един съботен ден на юни папа Франциск е посрещнал 400 деца от земетърсните райони в Средна Италия - Нурсия, Аматриче, Акумоли. Те са пристигнали със специален бърз влак, организиран от Папския съвет за култура под мотото „Малки пътници - големи посланици, пазители на земята“. След приятна разходка из ватиканските градини децата са се събрали заедно с папата в голямата зала за аудиенции. Тук в разговори, с подаръци и песни децата са прекарали много весели моменти заедно с папата. Накрая децата са се разделили с Римския епископ с много целувки, приветствия и пожелания.

+ + + Папа Франциск е назначил бразилски свещеник Александре Ави Мело (46) за секретар на отдела за миряните, семейството и живота. Той е високо ерудиран духовник, доктор по философия, богословие и мариология. Понастоящем е директор на списание „Табор“, редовно публикува статии по темите душепастирство и катехизис.

+ + + Светият отец е назначил най-младия католически епископ в света Едуард Кава за архиепископ на украинската епархия на Лов. Архиепископ Кава е 39-годишен, роден е в Лов. В историята на Католическата църква най-млад епископ е бил роденият в Ирландия кардинал Джон Йозеф Гленон (1862-1946), който е бил назначен за епископ на

Канзас Сити от папа Лъв XIII (1878-1903) на 14 март 1896 г., когато е бил само на 33 години.

+ + + Папа Бергольо е назначил за свой заместник викарий на римската епархия епископ Анджело Де Донатис (63), който заменя досегашния викарий 77-годишен кардинал Агостино Валини.

+ + + Римският епископ е назначил нигерийски архиепископ Юде Тадеус Около за нунций в Ирландия.

+ + + Папата е назначил американски архиепископ Майкъл Банах (54), бивш представител на Светия престол в ООН във Виена, а после нунций на Соломоновите острови, за първи нунций в Исламска република Мавритания.

+ + + В специална конференция на астролози, физици, космологи в папската обсерватория Кастел Гандолфо над 35 специалисти са обсъждали проблемите с черните дупки, гравитацията, странните явления в космоса. Между специалистите са били холандският физик нобелист Герхард Хофф и британският физик Роджър Понроуз. Конференцията е отдала почит със ставане на крака за белгийски свещеник и астрофизик Жорж Льометр (1894-1966). От 1960 г. до 1966 г. той е президент на Папската академия на науки.

+ + + Папа Франциск е приел епископите на Панама на среща „ad limina“, която се провежда на всеки пет години за всички епископи. Йерарсите са представили подробен отчет за състоянието на Католическата църква в Панама и са предложили план за подготовка за предстоящата среща на световната католическа младеж с папа Франциск през 2019 г.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция канадския премиер Джъстин Трюдо (45). Срещата е продължила 36 минuti в разговори по различни въпроси. От 33-милионното население на Канада над 16 милиона са католици.

+ + + Папата е приел на частна аудиенция в апостолическия палат президента на Латвия Раймондс Вейонис. Разговорите са били проведени в залата на библиотеката в присъствието на държавния секретар кардинал Пиетро Паролин. По време на 25-минутния разговор са били разгледани и обсъдени разнообразни въпроси. Президентът е поканил папа Франциск да посети Латвия. От 2-милионното население на страната над 700 хиляди са католици и са най-голямата християнска общност, следвани от православни и протестанти. Католическата църковна провинция на столицата Рига се обслужва от 155 свещеници, заети в три епархии.

+ + + От началото на юни т. г. автопаркът на Ватикан разполага с три нови автомобила, дарени от президента на фирмата „Опел“ Карл-Томас Нойман. И трите автомобила „Opel Ampera-e“ са движат с ток. Папа Франциск искрено е благодарил на фирмата дарител, като е заявил, че единият автомобил ще е на разположение на медийния секретариат, а другите два - на други служби, обслужващи кратки разстояния във Вечния град.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Епископ Салахас на посещение в България

През втората половина на май в Католическата апостолическа екзархия на гости бе епископ Димитриос Салахас (78), екзарх в оставка на Апостолическата екзархия в Гърция (2008-2016 г.) и дългогодишен преподавател по канонично право в папските университети Урбаниана, Григориана, Анджеликум и в Папския източен институт. Той е посещавал Църквата в България и преди, но този път имаше специфична цел, или по-скоро две цели. Едната бе да осветли от канонична гледна точка папското наследчение Amoris Laetitia пред свещениците от Католическата апостолическа екзархия, събрани в Казанлък (18-20 май), а втората - да подпомогне подготовката за съставянето на Частно право за Католическата църква в България. Ще поясним, че съществува общо канонично право за цялата Католическа църква, но отделни нейни структури на регионален, национален или друг принцип, ръководейки се от това общо право, могат да съставят специфично частно право. Ще дадем пример с възрастите за малолетие, не-пълнолетие и пълнолетие; в различните страни те могат да бъдат различни, с което частното канонично право следва

да се съобрази. Особеното при съставянето на частното канонично право за Католическата църква в България е, че то ще бъде на междуобреден принцип, т.е. ще бъдат застъпени и двата обреда - латинският и византийският. Освен това би трябвало да съдържа специфични за нашата страна условия за междурелигиозни отношения. Епископ Салахас има лична практика, тъй като участва в Съместната международна комисия за богословски диалог между Католическата църква и Православната църква. Епископът бе „подпомаган“ от отец Йоан-Виктор Хаджиев, кармилитанин. Надяваме се, че в най-скоро време - след необходимите нормативни стъпки - Католическата църква в България ще има свой собствен нов юридически коректив.

По време на своя престой в България гостът имаше възможността да се запознае и с духовните общности в Казанлък, в с. Ново Делчево, а също и с отците кармилитани, сестрите евхаристинки и кармилитки. В неделя, 28 май, епископ Димитриос Салахас и епископ Христо Пройков отслужиха архиерейска литургия в катедралния храм „Успение Богородично“ в София.

И-V

Лудостта да обичаш като Бог

От стр. 2

специално разрешение от свещеника или да приеме със смирение евентуален негов отказ. По този начин поклонникът се учи да се отказва от собствената си воля, за да търси Божията воля в „общата воля“. Необходимостта да се упражняваме в отказване от каквато и да е „собственост“, не непременно единствено материална, води своето начало в общността на апостолите (вж. Деян. 4, 32). Например, ако се окаже, че имаме трудности или дори страдания по пътя, те ни учат да „страдаме със страдащите“, а състраданието отваря вратите на съзерца-

нието, т.е. на единението с Бог.

Може да се случи така, че по различни причини трябва да прекъснем поклонничеството (здравословни, семеен...) или пък да се озовем в никаква друга неприятна ситуация. В такъв случай приемаме това като възможност за умъртвление и без да изоставяме молитвата, поднасяме всички трудности чрез Пресветата Дева пред Христовия кръст. На поклонението се учим - както и в живота, да нарираме радост във въздържанието и в даването на малки или по-големи жертви, а понякога и просто в приемането на трудностите.

На стр. 7

Европа, синодалност, колективна интелигентност, звания: ролята на социалните връзки

От стр. 1
можността да се запознаят с културното и християнското наследство на страната, да посетят и да се срещнат с директора на Българската телеграфна агенция г-н Максим Минчев, да отслужат Евхаристията с местната общност. В България Католическата църква е представена както от латински обред (западна), така и от византийски обред (източна). За тази малка, но особено жива католическа общност предизвикателствата остават многобройни.

Декларация на Апостолическия екзарх
Докато България се подготвя да поеме за първи път в своята история председателството на Съвета на Европейския съюз (от януари 2018 г.), говорителите на епископските конференции бяха информирани за неприятното обстоятелство, създадоха се напоследък между Екзархията в София и финансия отдел на Столична община, който отказва да признае статута с духовна същност на католическите манастири в София. Вследствие на това местната Католическа църква е принудена да търси правото си в съда срещу решенията на гореспоменатия финансов отдел въпреки многократните писмени положителни становища на различни компетентни държав-

ни органи, като например Дирекцията по вероизповеданията към Министерския съвет на Република България; от финансия отдел на общината предпочетоха съдебните дела, които понастоящем са в ход.

Според адвокатите на екзархията и епископ Христо Пройков: „Това неприятно упорство дава лоша светлина върху зачитането на религиозната свобода в България дотолкова, доколкото тя явно е уязвима и подвластна на личните интерпретации на общински или държавни служители.“

10 години от присъединяването на България към Европейския съюз
Десетата годишнина от присъединяването на България към Европейския съюз беше повод за размисъл за състоянието на съюза и за социалните, икономическите и културните предизвикателства, които засягат целия европейски континент. В тази задача говорителите бяха подпомогнати от монс. Пауло Рудели, постоянен наблюдател на Светия престол при Съвета на Европа, и от отец Оливие Покийон, генерален секретар на СОМЕСЕ (Комисия на епископските конференции на европейския съюз).

Привързаността на Църквата към този проект за мир и развитие, а именно за тази общност с обща съдба, която Европейският съюз е призван да бъде, се превръща в постоянно и дискретен съпровод на работата на европейските институции. Многото предизвикателства, които днес застрашават сближаването и самия европейски проект, изискват от европейските ин-

титуции обновление на усилията и преосмисляне на начините на работа, търсейки въдъхновение от великите идеали. За да свидетелстват привързаността на Църквата към Европа, председателите на конференциите на католическите епископи в Европа, свикани от ССЕЕ, ще се съберат в края на септември в Минск, Беларус, и сред темите, които ще засегнат, ще е и мисията на Църквата в днешния контекст на континента - тема, която ще се помърчат да осмислят взаимно. От своя страна СОМЕСЕ - църковният организъм, който придвижава работата на Европейския съюз, заедно с Държавния секретариат на Светия престол организират европейски диалог, озаглавен „(Пр)осмисляне на Европа. Християнски приноси за бъдещето на европейския проект“, който ще се проведе през есента (27-29 октомври) в Рим.

Размислете за Европа на гостите в София бяха обобщени на среща със Симеон II, бивш министър-председател на България (2001-2005), от която участниците можаха да оценят големия ангажимент и личен принос към осъществяването на европейския проект.

Синодът за младежите
Следвайки предстоящия Синод за младежта, говорителите започнаха размисъл за технологичното развитие в областта на комуникацията и разпространението на социалните медии по следните теми: разбиралието за синодалност, начинът на споделяне на християнското понятие за призвание и ангажираността на Църквата в борбата срещу злоупотребата с деца в интернет. В тези сесии бя-

ха включени експерти като: отец Ерик Салобир, ОР, генерален съветник за социалните комуникации на доминиканския орден; сестра Натали Бекарт, директор на Националната служба за евангелизация на младежи и звания при Конференцията на френските католически епископи, и отец проф. д-р Ханс Цолнер, SJ, председател на Център за защита на детето.

Новите медии и по-специално социалните мрежи могат да допринесат значително за насърчаването на практическото участие на вярващите в живота и осмислянето на Църквата.

Дигиталната култура чрез еволюцията на „колективната интелигентност“ (crowdsourcing), характерна за света на хакерите, и „отворения код“, разчитайки на все по-голям брой мозъци, ангажирани в осмислянето на един и същи въпрос, една и съща ситуация и един и същи проблем, с оформянето и увеличението на броя на възможните решения на даден проблем - макар и без претенции за постигане на „общо решение“ - биха могли да помогнат да живеем и осмислим синодалността на Църквата по нов и правилен начин. Тези нови технологични възможности обаче изискват от Църквата и от обществото като цяло едно особено внимание, за да бъдат наистина в служба на човека като личност, за неговото добруване и неговата истина.

А що се отнася до комуникациите, имайки предвид християнското понятие за призвание, Църквата не може да не взима предвид новите медии, социалните мрежи и културата на об-

3. Поклонничеството пеша е участие в духовни упражнения по пътя, целящи вътрешна промяна и по-тясно единение с Бог

Когато попитаме поклонниците кое е най-важното по пътя, начинаещите отговарят, че добрите обувки са много важни (стари, добре разтворяни, удобни) - и не са далеч от истината. По-опитните отговарят на този въпрос, че добрият намерения са много важни. Но истината е, че най-важни са УШИТЕ, както хумористично казва нашият духовен водач. Въщността става дума за Словото, което стига до сърцето и го обновява. Затова се стараем да избягваме всяко ялово празнословие, което гаси действието на Свети Дух в сърцата. Пресвета Дева Мария ни кани на пътя лично всеки от нас, поклонниците, за да слушаме Божието Слово и да му позволим да работи в сърцата ни така, както работи в нейното сърце. За това предоставяме тези няколко дни на нея, като ѝ се поверяваме с упование. Тя се грижи за плодовете на тези духовни упражнения и се старае да запази Словото в нашите сърца така, както Го пазеше и Го пази в своето сърце.

От стр. 1

ва от мъдри и разумни, а си го открил на младенци“ (Мт. 11, 25). И казва още: „Според Божието предназначение „жена, облечена в сънце“ (Откр. 12, 1) дойде от небето на тази земя в търсene на привилегированите деца на Отца. Тя им говори с майчин глас и майчено сърце, приканва ги да се предложат като изкупителни жертви и изявява готовност да ги отведе при Бог. След това от майчините ѝ ръце бликва светлина, която прониква дълбоко в овчарчетата и те се чувстват като да са потопени в Бог...“

По-късно Франсишку, един от тримата привилегирани, обяснява: „Горяхме в тази светлина, която беше Бог, а не изгаряхме. Какво е Бог? Не мога да кажа. Това хората изобщо не могат да кажат.“ Бог е светлина, която гори, но не изгаря. Мойсей имаше същото чувство, когато видя Бог в горящия храст; там чу Бог да говори, загрижен за страданията на Своя народ и решен да го освободи чрез него: „Аз ще бъда с тебе“ (вж. Изход 3, 2-12). Тези, които приемат Него-вото присъствие, стават Него-во жилище, „горящ храст“ на Всевишния.

Послушно и отстъпчиво по характер момче

Франсишку Марто е роден на 11 юни 1908 г. в Алжустрел. Родители му са Мануел Педро Марто и Олимпия душ Сантуш. Дева Мария го отвежда в небето на 4 април 1919 г., когато все още няма 11 години. Той е христисмо дете. Обича да прекарва времето си, като помага на нуждаещите се. Всички го смятат за честно, послушно и прилежно момче. Според отец Лейте Франсишку има кръгло лице с много правилни черти, светли очи, добре е сложен; боледува само веднъж през живота си - от болестта, от която умира. Характерът, изглежда, е наследил от баща си - любвеобилен, смирен, търпелив и неразговорлив. Братовчедка му Лусия завършила описание: „Със сестра си Жасинта не си приличаха, освен в облика на лицето и практикуването на добродетели. Той не беше толкова капризен и буен като нея. Напротив, беше спокoen и крътък. Ако беше пораснал, основният му недостатък щеше да бъде, че няма такива.“

От най-ранна възраст Франсишку и сестра му Жасинта се научават да се пазят от общуване с неподходящи хора и затова предпочитат компанията на Лусия душ Сантуш, тяхна братовчедка, която им разказва за Иисус Христос. Тримата прекарват дения заедно, като се грижат за овцете, като се молят и играят... Въпреки че животът им е много труден - по цял ден са на открito, на вятър, дъжд или сняг, в топло или студено време, те никога не са тъжни. Е, понякога се сърдят и се карят, защото Жасинта е капризничка, а Лусия има по-буен нрав. Накратко, това са едни нормални деца, без нищо „мистично“.

Явяванията на ангела

Заедно със сестра си Жасинта и братовчедка си Лусия Франсишку е дарен с милостта да бъде свидетел на три явявания на ангел и на шест на Дева Мария. Конгрегацията за делата на светците заявява през юни 1999 г., че Франсишку и Жасинта не са обявени за блажени за това, че са свидетели на свръхествени явления - видели са Света Богородица, а защото са живели християнските добродетели по един героичен начин. Ако да е била преголяма Божията благосклонност към тях, също така е бил преголям стремежът им да отговорят съответно на Божията благодат.

Децата не се ограничават

Иисус Христос, присъстващо на всички олтари на света, за удовлетворение на оскъблението и светотатствата, които Го обиждат. Заради неизбримите заслуги на Пресвято Му сърце и на Непорочното сърце на Мария Тя моля за обръщането на нещастните грешници. След това дава причастие на Лусия с хостиите, а на Франсишку и Жасинта дава да изпият съдържанието на потира, като същевременно казва: „Приемете Тялото и Кръвта на Христос, ужасно оскъбяван от неблагодарните хора. Удовлетворете Го заради техните грехове и утешете вашия Бог.“ След това ангелът изчезва.

Девата се явява във Фатима

Богородица се явява за първи път на трите овчарчета на 13 май 1917 г. След като ги усъпокоява

та имат видение за ада. После Девата им поверила три тайни.

На 13 август децата не могат да отидат на срещата си с Дева Мария, защото управителят на община Вила Нова де Оурен, към която спада и Фатима, с измама ги затваря в тъмница. Въпреки това се случва и четвъртото явяване на Девата, но на 19 август, неделя. Дева Мария продължава да напомня: „Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците, защото много души отиват в ада, понеже няма кой да се моли и да прави жертви за тях.“

При шестото си явяване през септември Господарката на Небето казва на децата: „Продължавайте да молите броеницата, за да настъпи краят на войната. През октомври ще дойдат също нашият

поведение е разбираемо, изхождайки от голямата предпазливост на Църквата в подобни случаи.

След второто явяване Мария Роса, виждайки, че дъщеря ѝ държи на своето, решава да я заведе при свещеника, който да я убеди, че греши. Тя подканва и семейство Марто да направи същото с Жасинта и Франсишку. Пред свещеника децата смело разказват всичко случило се. Въпреки това свещеникът им казва, че може би всичко е измама на дявола. Лусия е силно притеснена. Колко силно ме накара да страдам тези думи! - ще каже тя след години. Обаче Жасинта, проявявайки здрав разум, се опитва да я успокои: „Не може това да бъде дяволът! Не е той! Дяволът е твърде грозен и живее под земята, в ада. А госпожата е

Умешител на Иисус

да бъдат само вестители на съобщението за покаяние и молитва, а посвещават всичките си сили, за да направят самия си живот свидетел на Богородичното послание - с повече дела, отколкото думи. Те много получиха - защото много им даде Небето, но и много бе това, което дадоха.

Ангелът, пратеник на Дева Мария, ги учи да се молят усърдно, да се молят за онези, които не се молят, да дават удовлетворение за онези, които нямат ни вяра, ни любов. Той насочва мислите им към целта на посланието на Дева Мария: молитва и жертви за обръщане на грешниците и за утешение на Сърцето на нашия Господ.

При първото си явяване ангелът прилича на младеж със свръхчовешка хубост. Той веднага се представя: „Не бойте се. Аз съм Ангелът на мира. Молете се с мен.“ Пада на колене, навежда глава, почти докосвайки земята, и повтаря три пъти: „Боже мой, вярвам в Теб, обожавам Те, уповавам се на Теб, обичам Те. Моля Теб за прошка за онези, които не вярват, не Те обожават, не се уповават на Теб, нито Теб обичат.“

При второто явяване ангелът им казва да продължат да се молят все така усърдно и да правят жертви, тъй като свещените сърца на Иисус Христос и Дева Мария искат чрез тях да излеят Своето милосърдие. И тъй като Лусия питала какви жертви трябва да правят, ангелът отговаря: „От всичко можете да направите жертва. Поднесете я на Господ като удовлетворение за многото грехове, с които е обиждан, и като молба за обръщане на грешниците. Опитайте се по този начин да донесете мир на вашата родина... Но най-вече приемайте с примирение страданията, които Бог ще ви прати...“

При последното, трето явяване на небесния пратеник той държи в ръцете си потира, а над него се вижда хостия, от която в потира капе кръв. Ангелът кара децата да повторят следната молитва: „Света Троице, Отче, Сине, Дух Свети, обожавам Теб с дълбока почит и Ти поднасям пресъпъченото Тяло, Кръв, Душа и Божество на нашия Господ

покоява, че е дошла от Небето, тя питат: „Желаете ли да се отдадете на Бог, за да понесете всички страдания, които Той пожелае да ви прати, като удовлетворение на оскъбленията, на които е подложен, и като молба за обръщане на грешниците?“ Трите деца отговарят: „Да, искали.“ А Дева Мария добавя: „Значи много ще има да страдате, но Божията благодат ще ви дава сили.“

Второто явяване е на 13 юни. Този път Дева Мария им казва, че двете по-малки овчарчета ще отидат скоро в рая. Според Лусия Дева Мария казва: „Да, скоро ще отведа Жасинта и Франсишку, но ти оставаш тук още малко. Искам в света да се установи преклонение пред моето Непорочно сърце.“

При третото си явяване месец по-късно, след като казва, че трябва да се моли броеницата, Дева Мария настоява за изкупителни жертви: „Правете жертви за грешниците, казвайте много пъти: „О, Иисусе, това е за Твоята любов, за обръщането на грешниците и за удовлетворение на греховете срещу Непорочното сърце на Мария“.

Казва също: „Когато молите броеницата, след всяка тайна казвайте: „О, Иисусе, прости ни греховете, предпази ни от вечния огън и отведи на Небето всички души, особено онези, които най-много се нуждаят от Твоето милосърдие.“ След като казва всичко това, трите пастирчета

Господ, Скръбна Дева Мария и Кармилска Богородица, свети Иосиф с Детенцето Иисус, за да благословят света. Бог е доволен от жертвите ви, но не искам да спите с възжето; носете само през деня.“ Дева Мария говори за едно от най-болезнените умъртвления - стегнато грубо въже, което всяко дете носи на кръста. То им причинява толкова силни страдания, че Жасинта дори плаче от болка.

Неприятности

През всички месеци на явленията Франсишку - подобно на Лусия и Жасинта, търпи с неизменно твърд дух и непоколебимост клеветите, изопачените думи, обидите, гонението и дори няколко дни затвор. През дните, прекарани в тъмница, Франсишку се съпротивлява решително на властта, вдъхва смелост на сестра си и на братовчедка си.

Когато ги заплашват със смърт, отговаря: „Какво от това, че ще ни убият; ще отидем на Небето.“

Първата трудност идва от семейните недоразумения. Майката на Лусия, Мария Роса, смята за цяло нещастие фантастичните лъжи - според нея - на дъщеря си и не е склонна да участва в подобна измама. Родителите на Франсишку и Жасинта мислят същото, въпреки че отначало те не са крайни, имайки предвид крехката възраст на децата. Думите на пастирчетата са приети с недоверие и от енорийския свещеник. Неговото

толкова красива! И я видяхме как отива на небето. И така, тръгвам с вас.“ Франсишку казва: „Боже мой! Снощи не спах. Цяла нощ се молих и плаех, та Дева Мария да я накара да дойде.“ Но Лусия си мисли, че може да е дяволска измама и не смята да ходи на срещата с Дева Мария на 13 юли. Но с приближаването на момента тя усеща тласъка на свръхестествени сили, които я наಸърчават да отиде.

Обаче това, което ги кара да страдат най-силно, е коварството на враговете на вярата. Управител на общината на Вила Нова де Оурен е Артуро Сантуш Оливейра, по прякор Тенекеджията. Той е масон и от самото начало иска да приключи с тази проповед на мистицизъм. И затова, без да се замисля, праша в затвора трите деца. Години по-късно Лусия си спомня времето в тъмницата: „На Жасинта най-много й тежеше, че сме изоставени от родители си; сълзите се стичаха по бузите й, като казваше: „Нито твоите, нито нашите родители идват да ни видят. Не ги е грижа за нас!“ „Не плачи - казва Франсишку, - нека го поднесем на Иисус за грешниците.“ После вдигна очи и ръце към небето и направи поднасянето: „О, Иисусе, това е за Твоята любов и за обръщането на грешниците.“ А Жасинта добави: „А също така и за Светия отец и за изкупление на греховете, извършени срещу Непорочното сърце на Мария.“

Трябва да се споменат и атаките на светската преса. Тя - без да иска - разнесе новината за явленията. Сарказмът и произведе обратен на желания ефект и всеки месец все повече хора се стичаха на срещата с Дева Мария. Масонските вестници се опитаха да разпространят слуха, че трите овчарчета са идиотчета, някакви параноиди. Дори Тенекеджията ги накара да се подложат на психиатричен преглед при д-р Антонио Родригеш де Оливейра от Лейрия. Заключенията му никога не са били публикувани, кое то значи, че те не са били благоприятни за Тенекеджията и масоните.

По интернет
(Следва)

„Каритас“ - едно човешко семейство

Семейство Заваро от Сирия: „Каритас“ е благословия, помощ, любов“

Историята на семейство Заваро започва от Камишли - град в Североизточна Сирия, намиращ се близо до границата с Турция. Близостта до петролните кладенци и плодородната почва превръщат града в притегателен център. Там се събират и много бежанци от войните в региона. Милюмани, кюрди, християни, арменци и евреи - етническата картина е пъстра. Крайните настроения и политически противоборства обаче пораждат чести конфликти, които взимат през годините много жертви, а след началото на гражданска война в Сирия през 2011 г. във всекидневие се превръщат самоубийствените атентати, експлозиите на камioni на оживени места в града, отвличанията на пътници от междуградски автобуси.

За семейство Заваро запустяващи им квартал, ограниченият достъп до училище за децата им, постоянноят страх от нови експлозии съставят списъка на причините да напуснат родината си. Решението е трудно, но категорично. През 2015 г. заминават за Ливан. Остават известно време в Бейрут, откъдето отпътуват за Турция. Прекарват една година в Истанбул, до лятото на 2016 г. Вероятно съдбата е благосклонна към тях - през същото лято в центъра на Камишли се взривяват камion и мотоциклет с експлозиви. Загиват над 50 души. Но семейство Заваро вече е далеч от конфликта и е решено да продължи да търси сигурност и закрила в Европа. През юни 2016 г. стигат до България, предават се на Границата полиция и пожелават да бъдат настанени в бежански лагер. Така попадат в Харманли. Оттам научават за „Каритас“ и подкрепата, която организацията оказва на хора в тяхната ситуация.

В „Каритас“ семейството открива утха, протегната ръка за помощ, която са смятали за изгубена, докато са били в родината си. Сарине, Джордж и дъщеря им Анджелина са изключително емоционални. Освен дълбока благодарност към „Каритас“ Сарине, която има арменски произход, е щастлива, че тук има арменска общност. Междувременно е посетила католическата катедрала в София. Признава, че не разбрала на какъв език е богослужението, но наум е отправила своите молитви на езика на сърцето си. Дошла в тази чужда страна, тихо се моли на Бог - в католическата черква, в арменската черква, под българското

небе, където все още не знае има ли бъдеще за семейството й. Но се надява. Има подкрепата и любовта на сътрудниците на „Каритас“, които са ги превели през административния хаос, докато текат дългите месеци на очакване за получаване на статут.

Сарине е щастлива от това, че дните преминават спокойно. Радва се, че има кой да се засъти за тях. Но в очите ѝ прозират болка и умора: „Роднините ни, съседите ни, всички, един по един започнаха да напускат. Живеехме в страх всяка секунда - дали ще има експлозия или нещо друго. През две пресечки имаше въоръжена охрана. Всички се страхувахме. Стигнахме до момент, в който не можехме вече да живеем по този начин. Надявахме се толкова много, че нещата ще се опратят и войната ще свърши, но това така и не се случи. Сринахме се психически от потискащата обстановка. На дъщеря ни се отрази най-зле. Това ни принуди да напуснем Сирия.“

В родината си Джордж е бил търговец - имал е магазин за платове, а преди години е продавал детски дрехи. Той е общински и сладкодумен. Владее кюрдски, арменски, италиански. Пребивавал е за кратко в Канада и САЩ, откъдето знае английски и малко френски. Казва за съпругата си, че се е грижила прекрасно за домакинството им. Отношенията им са изпълнени с любов, взаимно разбирателство и чувство за хумор - белег, че семейството им има силата да преодолява трудности и да преминава през тях задружно.

Сарине споделя, че щом са дошли тук, са започнали да учат български език в курсовете на „Каритас“ - София. Осъзнала е, че трябва да натрупа нови умения и да работи, за да помога на семейството си: „Най-напред искам да се съвзема психически от преживяното, от напускането на дома, след това - надявам се, ще се почувства и физически по-добре и ще бъда готова да започна живота си отново. Все още не знам езика добре. Много е трудно. „Каритас“ ни помага. Хубаво е, когато знаеш, че някой ти помага. Това те разтоварва психически и усещаш, че не си сам. Когато отидохме в „Каритас“ - София, и поговорихме с хората там, се почувствахме много по-добре. За нас това е непозната страна и затова помощта на организацията е от голямо значение. Преди беше агония, изплаквах си очите. Не познавахме никого, не знаехме към кого да се обрънем. Сега е различно, много по-добре. Благодаря на Бог, че „Каритас“ ни помагат, докато получим статут. Без статут - оставаме без

работка.“

Уроците по български е посещавал и Джордж, който вече уверено поздравява на български и знае ключови фрази. Дъщеря им Анджелина разпределя времето си между езиковите уроци и арт заниманията за жени в център „Света Анна“ към „Каритас“ - София. Дейностите на „Каритас“ са съобразени с нуждите на семейството да се интегрират и да получат социалните контакти, необходимите знания и умения, за да започнат наново живота си в България. Попитани за какво мечтаят най-силно в момента, членовете на семейството споделят:

Анжелина: „Иска ми се страната ми да се възстанови и да стане отново такава, каквато я помня. Надявам се да продължа образоването си и мечтая отново да се занимавам с хобита си - да свиря на цигулка. Искам да се развивам. Да живея както всеки друг в тази държава.“

Сарине: „Засега мечтая да се установим тук, семейството ми - дъщеря ми, синът ми и неговото семейство - всички да се съберем. Да живеем тук и да бъдем успешни.“

Част от Джордж съкаш никога не е напускала Сирия. Той често мисли за дома си, за магазинчето си за платове, за съседите, за миналото си на учител в неделното училище, за учениците, с които се гордееш, и за покойния си баща: „Баща ми ми казваше: „Ще уважаваш по-възрастните, ще казваш истината и ще бъдеш добър човек!“ Така ми говореше и съм много горд с него и с това, на което ме е научил. Аз самият бях учител по английски език в неделното училище към черквата в моя роден град. Бях доброволец. Един от моите ученици дори стана свещеник в Ливан. Много се гордея с него.“

Сега добрината и помощта съкаш се връщат на Джордж и семейството му - чрез подадената ръка от „Каритас“. На въпрос какво представлява „Каритас“ за тях, семейство Заваро са единодушни: „Бог да ви благослови! За нас „Каритас“ е благословия, помощ, благодарни сме им много“, споделя Сарине, а Джордж допълва: „Каритас“ значи мир, помощ за хората, изпаднали в беда. Оценяваме помощта им и винаги ще сме благодарни за нея.“

„Каритас“ в България

Министърът на труда и социалната политика Бисер Петков посети приюта за бездомни хора „Добрый самарянин“ на „Каритас“ - Русе. Министърът започна визитата си със сърдечно ръкостискане с всички бездомни хора, които бяха в приюта, впечатлен бе от доста съдби и се запозна с условията на живот и с всички дейности за и със потребителите на услугата. Г-н Петков посети и Центъра за социална рехабилитация и интеграция за бездомни хора, който също се управлява от „Каритас“ - Русе. Освен залите за учебна дейност, трудотерапия и ерготерапия особен интерес предизвикаха зеленчуковата градина и оранжериите, където се трудят и рехабилитират голяма част от бездомните хора.

„Каритас България“ изрази позицията си по отношение на отпадането на децата от образователната система по време на дискусионна среща, организирана от Министерството на образованието и науката. Тема на срещата бе „Мерки за задържане на децата и учениците в детските градини и училищата. Ефективно взаимодействие между институциите“; сред присъстващите бяха представители на МОН, МТСП, АСП, МВР, ДАЗД, областни администрации, директори, учители и неправителствени организации.

„Каритас“ - София, получи грамота - признание за дългогодишната си успешна работа със Софийския университет „Свети Климент Охридски“. Това се случи на международна кръгла маса под наслов „Пътища на професионализма в социалната работа“.

Срещата бе посветена на 20-годишнината на специалността „Социални дейности“ и 10 години от създаването на катедра „Социална работа“ в университета.

„Каритас България“ бе домакин на работна среща на координаторите за организационно развитие от мрежата на „Каритас“ организацията от Европейския континент. Сред присъстващите бяха представители на „Каритас Албания“, „Каритас Гърция“, „Каритас Румъния“, „Каритас Армения“, „Каритас Люксембург“, „Каритас Испания“ и „Каритас Европа“. Участниците направиха оценка на досегашната работа за подобряване на организационното развитие, обсъдиха положителните страни и пропуските и уточниха последващи стъпки и действия в тази сфера.

В хотел „Дунав Плаза“ - гр. Русе, се проведе благотворителен концерт, организиран от „Гейм спорт център“, чиято благородна кауза имаше за цел да събере средства за закупуване на оборудване за Дневен център за деца с увреждания „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе. Благодарение на инициативата бяха събрани 2016 лв.

Благодарение на служители и доброволци на „Каритас“ - София, библиотеката в Специалния дом за временно настаняване на чужденци в Бусманци възстанови дейността си. Тя ще функционира и като читалня, и като заемна, а фондът ѝ е обогатен с нови книги в резултат на кампанията, организирана от сътрудниците на „Каритас“.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Каритас

Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагате заедно на хората в нужда!

Литийно шествие със статуята на Света Богородица Фатимска в манастира на сестрите евхаристинки

София, 13 юли 2017 г.

Първа светла тайна:
Кръщението на Иисус в река Йордан

Мария - Майка на всеки кръстен - ни призовава към покаяние и обръщане

Евангелски текст: „И в ония дни дойде Иисус от Назарет Галилейски и се кръсти от Иоана в Йордан. И когато излизаше от водата, веднага видя да се разтварят небесата, и Духът като гълъб да слизга върху Него. И глас биде от небесата: Ти си Моят Син възлюблен, в Когото е Моето благоволение“ (Мк. 1, 9-11).

„Света Дева Мария разтвори ръцете си... Излъченият сноп светлина като че ли прониза земята и ние видяхме нещо като голямо огнено море, където се намираха потопени демоните и душите, приличащи на прозрачни черни или бронзови въглени с човешки форми. Те се носеха по огъня, поддържани от пламъците, които излизаха от всички страни, като искрите на големите пожари, без тегло и равновесие, сред викове и страшен вой от болка и отчаяние, които всяваха страх и ужас... Това видение продължи един миг и трябва да благодарим на нашата Небесна майка, която ни бе подготвила предварително, като ни бе обещала, че ще ни отведе със себе си в Небето, в противен случай мисля, че бихме умрели от страх и ужас“ (Разказ от Лусия за явлението във

Фатима на 13 юли 1917 г.).*

Майко, помагай ни да вникваме все повече в дара на нашето кръщение. Този дар, чрез който се отрекохме от злото и се съединихме неразрывно с твоя Син и с Неговата Църква. Помогни ни да приемем твоя зов за обръщане и покаяние така дълбоко, че да процъфти в живота ни благодатта на нашето кръщение.

Втора светла тайна:
Иисус проявява Своята Божественост на сватбата в Кана Галилейска

Мария - Майка на Божия Син - ни учи да просим чудеса чрез светата броеница

Евангелски текст: „На третия ден имаше сватба в Кана Галилейска, и Иисусовата майка беше там. Поканен беше на сватбата също Иисус и учениците му. И като се привърши виното, казва Иисусу майка му: вино нямат. Иисус ѝ казва: какво имаш ти с Мене, жено? Още не е дошъл часът Ми. Майка му рече на служителите: каквото ви каже, сторете... Така Иисус тури начало на чудесата Си в Кана Галилейска и яви славата Си; и учениците му повярваха в Него“ (Йн. 2, 1-5.11).

„Трябва всеки ден да молите броеницата в чест на Света Богородица на броеницата, за да изпросите мир за света, защото единствено тя може да ви го изпроси“ (Дева Мария на деца-

та във Фатима - 13 май 1917 г., повтаряно на всякоявление).*

Майко, подари ни вяра като твоята, вяра, която е в състояние да изпросва от Небето чудеса. Молим да услиш нашата вяра в молитвата, вярата ни в твоята майчина загриженост за нас, вярата ни в твоето застъпничество пред Бог. Дай ни истинско упование в силата на светата броеница, така че чрез нея да „докоснем“ Божиите чудеса в нашия живот.

Трета светла тайна:
Иисус известява Царството Божие и призовава към покаяние

Мария - Майка на Иисус, Който е истинският път - ни окурява да се доверим на нейното Непорочно Сърце

Евангелски текст: „Иисус дойде в Галилея и, проповядвайки благовестието за царството Божие, казваше: времето се изпълни, и наближи царството Божие; покайте се и вярвайте в Евангелието“ (Мк. 1, 14-15).

„Като че ли за да искаме помощ, ние повдигнахме умолителни погледи към Светата Дева, която ни каза с доброта и много натъжена: „Току-що видяхме ада, където ще отидат душите на клетите грешници. За тяхното спасение Иисус иска да установи набожността към моето Непорочно Сърце! Ако хората правят това, което ще видят, много души ще се спасят и ще има мир!“ (Дева Мария към децата във Фатима - 13 юли 1917 г.)*

Майко, ние прибягваме към твоето Непорочно Сърце, за да се научим от него как да живеем. Искаме да чуем твоите думи и да ги превърнем в живот, въпреки нашите безбройни слабости и падения. Молим те никога да не ни изоставяш и внимаги да ни напомняш, че твоето Непорочно Сърце е наше прибежище и пътят, който ни води към Бог.

Четвърта светла тайна:
Преображението на Иисус на планината Тавор

Мария - Сияние на Божията слава - се застъпва за нас

Евангелски текст: „Иисус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана и възведе ги сами на висока планина насаме, и се преобрази пред тях. Дрехите му станаха блъскави. И явиха им се Илия с Мойсея, и разговаряха с Иисуса“ (Мк. 9, 2-4).

„Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците! Спомняйте си, че много души отиват в ада, защото няма коя да се моли и да прави жертви за тях“ (Дева Мария на децата във Фатима - 19 август 1917 г.).*

Майко, днес ние сме тук, защото искаме да ти засвидетелстваме нашата общич. Заедно с това всеки от нас иска да ти поднесе своите грижи и радости, своите трудности и успехи, своите скрити копнежи. Ти си наша Майка и затова ние ти повярваме всички наши намерения, молейки те да ги поднесеш на Бог. Молим те по-особено за

намеренията на Светия отец папата, поднасяйки ти нашите братя, които са се отдалечили от вярата, за да могат чрез нашата молитва и евангелско свидетелство да преоткрият близостта на Милосърдния Господ и красотата на творението.

Пета светла тайна:
Иисус Христос установява светата Евхаристия

Да благодарим на Мария - „Евхаристичната жена“

Евангелски текст: „И рече Мариам: душата ми величае Господа, и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой, ... задето Силиния ми стори велико нещо, и свето е името му“ (Лк. 1, 46-47.49a).

„Накрая моето Непорочно Сърце ще победи... и в света ще настъпи мир“ (Дева Мария към деца - във Фатима - 13 юли 1917 г.).*

Майко, чрез теб Бог ни даде най-големия дар - Самия Себе Си. Твоите чистота и вярност те направиха Божие жилище. Чрез твоя живот ти ни показва как да обожаваме Иисус и как да обичаме в нашия близък. Ние ти благодарим за добротата на твоето майчено Сърце. Благодарим ти за това, че ни учиш как да приемаме Иисус Евхаристия в себе си, така че Той да живее в нас. Молим те, дай ни любовта на твоето Непорочно Сърце, за да обичаме Бог както теб.

*Текстовете са взети от книгата „Явлениета на Дева Мария във Фатима“ от отец И. К. Кацелбанко

Лудостта да обичаш като Бог

От стр. 4

През миналите години духовните упражнения по пътя в Малко Търново бяха водени от полски и български свещеници: отец проф. Владислав Волинец - ректор на Богословския институт във Вроцлав, отец Барнаба Олшевски - бернардинец, отец Лукаш Павлишки, отец Ярослав Бабик, отец Венци Николов, отец Пламен Гечев, отец Кшишофф Ожадович и отец Збигнев Тенча. През тази година при съвместна работа със свещеници от България за първи път поклонничеството ще бъде водено от доминиканец - отец Роман Шулц от Беларус, който ще пристигне с група доминиканци терциари.

4. Поклонничеството е общност - школа на любовта и прошката

Вървим заедно с Богородицата като едно голямо поклонническо семейство. Всички сме на различна възраст (от бебета до 88 години), с различни физически ограничения, понякога хора с увреждания и на инвалидни колички. Въпреки това Бог е приготвил духовни дарове за всеки и затова се стараем също да приемем всеки участник като дар лично за нас. Използваме поклонническото обръщение един към друг: „Брате“, „Сестро“. Оказва се обаче, че това, което най-често споделяме с другите в общността, това е нашата собствена човешка

слабост. Свети Бернард предупреждава: „За да можеш да отвориш сърцето си за слабостта и нищетата на другия, трябва първо да опознаеш собствената си слабост.“

Много често ние не познаваме себе си напълно. На поклонението имаме шанс да се освободим от илюзии по отношение на нас самите, тъй като се намираме, от една страна, сред братя, а от друга, в леко „екстремни“ условия. Нашият близък може да стане наше дразнене ни огледало. Тогава трябва да си припомним, че човешката нищета става източник на спасение само тогава, когато преминаваме от справедливостта към милосърдието - и към себе си, и към другите. Света Фаустина, вдъхновена от Свети Дух, казва, че колкото повече опознава своята нищета, толкова повече се разпалва нейната любов към Бог, понеже повече осъзнава Неговото величие, съвършенство и милосърдие.

Затова и на поклонението към Ченстохова съществува от години един обичай на т. нар. „Хълмче на прошката“. Последния ден, преди започването на литургията, всеки поклонник подава ръка и се извинява на другия за моментите, когато - съзнателно или не - е дал лошо свидетелство срещу братската любов. На „Хълмчето на прошката“ не само се извиняваме един на друг, но и си благодарим взаимно за подкрепата и за всички актове на братска любов.

5. Поклонничеството е знак

Целта на аскетичните практики не е гордост и високомерно затваряне в себе си. Точно обратното. Целта е да си дадем сметка за собствената ни

щета, да престанем да се смятаме за по-добри от другите и да съкрушим сърцето си. Тогава то става готово да бъде споделено с другите братя и сестри, за да можем заедно да усетим сладостта на Божието милосърдие.

Същевременно знаем, че всяка аскетична практика е практика на бедния, на този, който търси последното място, следвайки нашия Господ. Шарл де Фуко казва: „Иисус замаше последното място и никой не може да му Го отнеме.“ Затова и поклонничеството е образ на Църквата - на една „малка и бедна Църква“, както се изразява папа Франциск, която стои като алтернатива срещу нашето свръхинтелектуализирано всекидневие, на което му липсва нагласа за семплота, аскетизъм и мистицизъм.

В поклонничеството намираме атмосферата на Божието присъствие, което така силно ни привлича, но също привлича и другите да се присъединят молитвено или дори с никакви актове на добри дела спрямо нас. Хората, които срещаме по пътя, много често ни оказват сърдечна помощ, като ни приемат в домовете си, за да се подкрепим физически след целодневния поход, както и за да споделим с тях духовните си преживявания и да обогатим взаимно вярата си.

6. Благодарност

Това е най-прекрасното измерение на нашата човешка природа. Ще я изразяваме към Господ Бог и към Света Богородица, но също и към всички срещнати хора по време на целия път. Отказваме се от идеята, че нещо по принцип ни се полага и се упраж-

няваме да благодарим за всичко поне два пъти.

7. Духовно участие у дома, без да се предприема пътуване

„Зарадвах се, когато ми казаха: Да идем в дома Господен!“ (Пс. 122/121, 1). Истинската радост винаги е плод на действието на Свети Дух в човека (срв. Гал. 5, 22). Светото писание „много пъти и по много начини“ (Евр. 1, 1) говори за нея. Между различните и видове има една специална радост, за която се говори в Пс. 122/121 - радостта от поклонничеството. На тези, които са я изпитали поне веднъж, е трудно след това да си представят живота без нея. Нейния вкус сигурно е познавало Светото семейство от Назарет, което всяка година се е отправяло за Йерусалим за празника Пасха (срв. Лк. 2, 41-42). Тази „радост в Светия Дух“ (срв. Лк. 10, 21) може да е достъпна не само за тези, които по физически начин тръгват на път за свято място. Най-съществено измерение на поклонничеството е неговата духовна същност, пътят, който преминаваме вътре в себе си, за да се приближим до Бог и да Го обичаме „от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всички си разум, и близкия си като себе си“ (Лк. 10, 27). Тези, които поради различни причини не могат да тръгнат на поклонение, могат да се възползват от поканата за духовно участие у дома или в енорията си чрез всекидневна молитва и специално подгответни размишления, за да открят извора на дълбоката радост. Тези хора, съставляващи XIV група на Вроцлавско

то поклонничество пеша до Ясна Гура, т.е. групата на духовните поклонници, са най-многобройната група и имат свое специално участие както в прошенията, така и в благодатите, получени от поклонничеството.

В поклонничествата в България през изминалите години също се присъединиха голям брой духовни участници - около 120 души придвижват молитвено българската група на поклонничеството до Черната Мадона в Ченстохова. В Малкотърновското поклонничество се включиха духовно хора от различни енории, както и спонтанно организирана група от около 40 души в Белозем, които заедно с брат Пшемек се събираха за молитва всекидневно пред кръста.

Надяваме се и тази година да участват активно като духовни поклонници. Телефоните за записване и за получаване на материали са същите: 0988830092 и 0878522755.

Накрая нека си зададем въпроса: Можем ли да присъстваме на духовните упражнения и все пак да не се възползваме от Божиите дарове свидетелство? Оказва се, че може - понеже от нас зависи степента на ангажираност. Все пак да не забравяме, че всички благодати вече са пригответи за нас в Небето и чакат да отворим сърцата си, за бъдат излети върху нас. Света Фаустина пише, че Бог ни преследва със Своите благодати и чака най-малкото вълнение на нашето сърце, за да може да ни обсипе с тях.

Организационен комитет на поклонничества пеша

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1524)
юли 2017 г.

Църквата познава „ силата и красотата на младите хора, [а именно] способността да се възрадват от самото начало на съответното начинание, да се посветят изцяло, без да се връщат назад, да се обновят и да започнат да търсят нови завоевания“ (Послание на II ватикански събор към младежите, 8 декември 1965 г.). Духовната традиция на Църквата крие много източници, които да насърчат подготовката на съвестта и на истинската свобода.

Воден от тези мисли, настоящият Подготвителен документ поставя началото на консултациите на синода с целия Божи народ. Този документ - адресиран до синодите на епископите и до патриаршеските събори на Източните католически църкви sui iuris, до епископските конференции, ведомствата на Римската курия и Конференцията на генералните настоятели - завърши със списък с въпроси. Това допитване е насочено и към всички млади хора чрез интернет страница с въпросник относно очакванията им за техния живот. Отговорите на двата списъка от въпроси ще бъдат основата за изработването на работен документ, или Instrumentum laboris, който ще послужи за отправна точка в дискусиите на синодалните отци.

Подготвителният документ предлага размисълът да премине през три стъпки, започвайки с кратко описание на социалната и културната динамика в света, в който младите хора израстват и взимат своите решения, предлагайки те да бъдат разчетени в светлината на вярата. След това документът проследява основните стъпки в процеса на разпознаването, които Църквата смята, че са основните средства, които може да предложи на младите хора, за да могат те да открият своето призвание в светлината на вярата. И накрая документът се насочва към ключови въпроси в пасторските програми за призването на младежите. Като цяло документът не е изчерпателен, а има за цел да послужи за основа на по-нататъшна дискусия, плодовете от която ще станат видими едва в заключенията на синода.

По стъпките на обичания ученик

Възхновение в началото на този процес предлагаме да бъде евангелският образ на апостол Йоан. В традиционното четене на четвъртото Евангелие той едновременно е пример за младеж, който избира да следва Иисус, а и „ученикът, когото Иисус обичаше“ (Ин. 13, 23; 19, 26; 21, 7).

„И като се вгледа в Иисуса, Който вървеше, рече: ето Агнецът Божий. Като чуха от него тия думи, двамата ученици отидаха подир Иисуса. А Иисус, като се обърна и ги видя, че идат подире Му, казва им: какво търсите? Те Му отговориха: Рави! (което значи: учителю) де живееш? Казва им: дойдете и вижте. Те отидаха и видяха, де живее; и престояха оня ден при Него. Часът беше около десетия. Един от двамата, които бяха чули за Иисуса от Йоана и бяха тръгнали след Него, беше Андрей, брат на Симона Петра. Той пръв намира брата си Симона

и му казва: намерихме Месия (което значи Христос); и заведе го при Иисуса. А Иисус, като се вгледа в него, рече: ти си Симон, син Ионин; ти ще се наречеш Кифа (което значи Петър - камък)“ (Ин. 1, 36-42).

В търсene на смисъла на своя живот двамата ученици на Йоан Кръстител чуват Иисус да задава проницателния въпрос: „Какво търсите?“ На техния отговор: „Рави!, де живееш?“ Господ отговаря с покана: „Дойдете и вижте!“ (Ин. 1, 38-39). Иисус ги призовава да се впуснат във вътрешно пътуване и да се подгответ действително да тръгнат, без добре да знаят къде ще ги отведе това пътуване. Срещата е паметна до такава степен, че дори ще запомнят точното време от деня (вж. Ин. 1, 39).

В резултат на своята смелост да отидат и да видят учениците ще почувстват постоянно приятелство на Христос и ще имат възможност всеки ден да бъдат с Него. Те ще размишляват върху Неговите думи и ще бъдат вдъхновени от тях; ще бъдат дълбоко повлияни и развлънувани

ци, разликите между различните региони на планетата са важни. В много отношения, особено когато става дума за младите хора, ще бъде добре да се отбележи, че съществуват множество светове, а не само един свят. Някои от тези разлики са особено забележими. Първата е резултат от демографските данни, които разделят страните с високо равнище на раждаемост - в които младите хора съставляват значителна и все по-голяма част от населението, от страните, в които населението на малаява. Втората разлика се основава на историята, която разделя страните и континентите със стара християнска традиция и култура - които не трябва да бъдат загубени, от страните и континентите, чиято култура е белязана от други религиозни традиции и в които християнството присъства в малцинството, а в много случаи е и сравнително от скоро. И накрая, не трябва да бъдат забравяни разликите, които възникват в зависимост от пола - мъжки и женски. От една страна, попът определя раз-

процеса на икономическа глобализация, мнозинството от хората живеят в тревога и не сигурност, които имат въздействие върху хода на живота и взиманите решения.

В световен мащаб съвременният свят е белязан от култура, основана на „науката“, доминирана от технологите и от безкрайните им възможности, а в него „тъгата и самотата сякаш се увеличават, не на последно място сред младите хора“ (Misericordia et misera, 3). Както учи енцикликата Laudato si, преплитането на технократския стандарт и безспирното преследване на краткосрочни печалби лежи в основата на културата на „отпадъка“, която изключва милиони хора, включително много младежи, и води до безразборната експлоатация на природните ресурси и влошаване на околната среда, което заплашва бъдещето на идните поколения (20-22).

Не трябва да бъде пренебрегван фактът, че много общества са все по-мултикултурни и мултирелигиозни. По конкретно присъствието на

те, които живеят в бедност и изключване; които израстват без родители или семейства или които нямат възможност да ходят на училище; деца и млади момчета и момичета, които живеят на улицата в градските предградия; младежи, които са безработни, разселени и мигранти; такива, които са жертви на експлоатация, трафик и робство; деца и млади хора, принудително наети от престъпни банди или като войници отцепници; деца, женени или сгодени против тяхната воля.

Много от тях преминават директно от детството в зрелостта и са принудени да носят бремето на отговорности, които не могат да избират. Често деца от женски пол - момичета и млади жени - са изправени пред много по-големи трудности от своите върстници.

Международните проучвания могат да помогнат на процеса на идентифициране на някои специфични характеристики на младежите от нашето време.

Принадлежност и участие

Младите, вярата и разпознаването

от Неговите действия. По-конкретно Йоан ще бъде призван да бъде свидетел на Страсти и Възкресението на своя Учител. По време на Тайната вечеря (вж. Ин. 13, 21-29) близостта на техните отношения ще го накара да се облегне на гърдите на Иисус и да се довери на всяка Негова дума. Въвеждайки Симон Петър в дома на първосвещеника, Йоан ще бъде свидетел на нощта на страданието и самотата (вж. Ин. 18, 13-27). В подножието на Кръста ще преживее дълбоката мъка на Неговата майка, на която ще бъде поверен, и ще приеме отговорността да се грижи за нея (вж. Ин. 19, 25-27). Сутринта на Великден той ще сподели с Петър трепетното, но изпълнено с надежда втурване към празния гроб (вж. Ин. 20, 1-10). И накрая, по време на чудотворния улов в Тивериадското езеро (вж. Ин. 21, 1-14) той ще познае възкръсналия Господ и ще свидетелства пред цялата общност. Примерът на Йоан е полезен за постигане на разбирането, че разпознаването на призванието е постепенен процес на вътрешно разпознаване и израстване във вярата, което води до откриване на пълнотата на радостта в живота и любовта, предоставяйки самия себе си като дар и участвайки във възвестяването на Благата вест.

I. Младежите в днешния свят

Тази глава не представлява изчерпателен анализ на обществото или на света на младите, а само обобщава резултатите от изследвания в социалната сфера, които са полезни при разглеждането на въпроса за разпознаването на призванията, „които ни вълнуват дълбоко и дават конкретна основа на следващи етични и духовни програми“ (Laudato si, 15).

На глобално равнище разглеждането на тази тема изисква адаптиране към специфичните обстоятелства на всеки конкретен регион. Съдейки по глобалните тенден-

личното възприятие на реалността, а от друга, попът е в основата на различните форми на господство, изключение и дискриминация, които всички общества трябва да преодоляват.

На следващите страници думата „младеж“ се отнася за лица, които са на възраст приблизително между 16 и 29 години, без да се изпуска от внимание, че терминът трябва да бъде адаптиран към местните обстоятелства. Във всеки случай е добре да се запомни, че терминът „младост“, освен че се отнася за определени хора, е етап от живота, който всяко поколение разбира по свой, различен от предходните оригинални начин.

1. Бързо променящ се свят

Бързият процес на промени и преобразования е основната характеристика на съвременните общества и култури (Laudato si, 18). Сложната природа и динамика на този процес е причина за флуидност и несигурност без прецедент в миналото. Без да отсъждада a priori дали това положение е проблем или възможност, тази ситуация изисква пълното внимание и способност за дългосрочно планиране, като се взимат предвид неговата трайност и последици за бъдещето от днешния избор.

Нарастването на несигурността е причина за състоянието на уязвимост, което е съчетание от социално безпокойство и икономически трудности, както и несигурност в живота на голяма част от населението. По отношение на труда признак за това са безработицата, повишена гъвкавост на пазара на труда и на експлоатацията, особено на малолетните, или цяла поредица от гражданска, икономическа и социални причини, между които и тези на околната среда, което може да обясни голямото увеличение в броя на бежанците и мигрантите. В сравнение с малцината привилегирована, които могат да се възползват от възможностите, предлагани от

различни религиозни традиции е и предизвикателство, и възможност.

Тази ситуация може да бъде източник на несигурност и да се превърне в изкушение на релативизма, но в същото време може да осигури повече възможности за плодотворен диалог и взаимно обогатяване. От гледна точка на вярата това положение се разглежда като знак на времето, което изисква по-голямо вслушване, уважение и диалог.

2. Новите поколения

Днешното поколение младежи живее в свят, различен от този на своите родители и възпитатели. Икономическите и социалните промени оказват въздействие върху обхвата на задълженията и перспективите. Това промяна и стремежите, нуждите, чувствата и начина, по който младите хора общуват с другите. Наред с това от определена гледна точка може да се каже, че глобализацията създава тенденция за хомогенизиране на младите хора от всички части на света. И все пак те остават част от местния контекст и неговата уникална културна и институционална среда, които дават отражение върху процеса на социализация и изграждане на личната идентичност.

Предизвикателството на мултикултурализма присъства по специфичен начин в света на младите хора - например чрез специфичните характеристики на „второто поколение“ (т.е. тези младежи, които са израснали в общество и култура, различни от тези на техните родители, вследствие на миграцията) или в известен смисъл и за децата от „смесени бракове“ (от гледна точка на етнос, култура и/или религия).

В много части на света младите хора са изложени на специфични трудности, които затрудняват взимането на същински житейски решения, тъй като са лишени дори от минимална възможност да упражняват своята свобода. Тази ситуация засяга младежи

младите хора не се възприемат като онеправдана класа или социална група, която трябва да бъде защитавана, поради което и не се възприемат за пасивни получатели на пастирските програми или политики. Мнозина искат да бъдат активна част от процеса на промяна в настоящето, доказателство за което е опитът от участието и иновацията на местно ниво, където младите хора наред с други групи са главни действащи лица.

Младежите, от една страна, демонстрират желание и готовност да участват и да се посветят на конкретни дейности, в които личният принос открива възможност за разпознаване на собствената идентичност. От друга страна, те проявяват липса на търпимост към места, в които се чувстват - основателно или не - лишиeni от правото да участват или да бъдат насърчени за участие. Това може да доведе до оттегляне или изтощаване на техните желания, мечти и планиране, както се вижда от разпространението на феномена NEET („не на образоването, заетостта или обучението“, тоест младите хора не са заети нито с работа, нито с учене или квалификация). Разликата между младежите, които са пасивни и обезкуражени, и тези, които са предприемчиви и енергични, се дължи на възможностите, които се откриват пред всеки от тях в обществото и семейството, наред със съзнанието за смисъл, отношения и ценности, формирани у тях още преди началото на младостта. Освен пасивността липсата на увереност в самите себе си и в собствените способности може да намери израз в изключителна загриженост към външния вид и в покорното възприемане на преходни модели.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1524)
юли 2017 г.

Лични и институционални точки на позоваване

Различни проучвания показват, че младите хора имат нужда от личности, на които да се позовават, които са близки, убедителни, последователни и честни, както и от места и събития, които подлагат на изпитание способността им да се свързват с другите (възрастни и връстници) и да се справят със своите чувства и емоции. Младите хора търсят личности на позоваване, способни да изразяват съчувствие и да им предложат подкрепа, насищчение и помощ в осъзнаването на техните граници, но без да им създават усещането, че са съдени.

От тази гледна точка от решаващо значение е ролята на родителите и семейството, но понякога тяхната роля може да създаде и проблеми. Повъзрастните поколения често са склонни да подценяват потенциала на младите хора. Те акцентират върху техните слабости и не успяват да разберат от какво имат нужда най-младите. Родителите и по-

Към едно свръхсързано поколение

Важна характеристика на днешното младо поколение е неговата връзка с модерните

възрастните дейци в сферата на образоването следва да съзнават собствените си грешки и да знаят какво не биха искали да правят младите хора. Ала често те нямат ясна идея как да помогнат на младите хора да се фокусират върху своето бъдеще. Най-често срещаните реакции в подобни ситуации е изборът да не се каже нищо или стремежът да се наложи собственото мнение. Отсъстващите или свръхзагрижените родители превръщат децата си в по-малко способни да се спрятат с живота, склонни да подценяват съществуващите опасности или обсебени от опасения да не извършат грешка.

Но младите хора не търсят личности за позоваване само сред възрастните, у тях има силно желание за откриване на лица за позоваване сред своите връстници. Съответно те се нуждаят и от възможности за свободно общуване с тях, да бъдат способни да изразят своите чувства и емоции, да се учат по неформален път, както и да опитват различни роли и качества без тревоги и беспокойства.

Младите хора, които по природа са предпазливи към онези, които са извън кръга на техните лични отношения, често са обзети от недоверие, безразличие или гняв към институциите. Това се отнася не само за политиката, но във все по-голяма степен това се отнася и за образователните институции, и за Църквата като институция. Те биха искали Църквата да бъде по-близо до хората и да има по-голяма чувствителност към социалните въпроси, но съзнават, че това няма да стане веднага.

Всичко това се случва в контекст, в който конфесионалната принадлежност и религиоз-

ната практика влизат в характеристиката на едно малцинство. Макар младите хора да не са в открита „опозиция“, те се научават да живеят без Бог, представен в Евангелието, и без Църквата, както и да разчитат на алтернативни и минимално институционализирани форми на религиозен и духовен живот, или пък да търсят убежище в секти или религиозни преживявания, които се отличават с висока степен на обвързване. На много места Църквата присъства по-ограничено, поради което е и по-трудно да бъде срещната, докато господстващата култура е носител на ценности, които често противоречат на евангелските ценности, независимо дали причината за това са елементи от собствената традиция или локален израз на глобализацията, характеризирана от консуматорството и прекомерното акцентиране върху индивида.

Към едно свръхсързано поколение

Важна характеристика на днешното младо поколение е неговата връзка с модерните

ните културни, социални и духовни средства, така че процесът на вземане на решения да не спре - вероятно поради страх от грешки, и човек да се промени, ала не по своя воля и в желаната от него посока. Ако се възползваме от думите на папа Франциск: „Как да пробудим отново величието и смелостта на дълбокия избор, на импулсите на сърцето, за да се справим с образователните и емоционалните предизвикателства?“ Фразата, която използвам много често, е: Поеете рисък! Поеете рисък! Който не рискува, не напредва. „Ами ако направя грешка?“ Благословен да бъде Господ! Ще направите повече грешки, ако продължавате да стоите на едно място“ (Слово във Вила Назарет, 18 юни 2016 г.).

Търсенето на средства за пробуждане на смелостта и на импулсите на сърцето по необходимост трябва да има предвид, че личността на Иисус и Благата вест, възвестена от Него, продължават да очароват много млади хора.

Способността на младите хора да правят избор е възпрепятствана от трудности, свързани с несигурните условия на живот, а именно от битката им да открият работа или от драматичната липса на условия за труд; от трудности в постигането на икономическа независимост; от липсата на перспектива за правене на кариера. Като цяло тези пречки са още по-трудни за преодоляване от младите жени.

Икономическите и социалните трудности в семействата, начинът, по който младите хора възприемат определени характеристики на съвременна култура и въздействието на новите технологии изискват голяма способност за реакция - в най-широк смисъл - спрямо предизвикателствата пред образоването на младите. Тази остра нужда от образование беше очертана от папа Бенедикт XVI в неговото Послание до града и dioceza на Рим относно неотложността на образоването на младите хора (21 януари 2008 г.). На глобално равнище следва да бъдат взети под внимание неравенства между страните, както и ефектът от тях върху перспективите, които се откриват пред младите хора за облекчаване на тяхното включване в различните общества. Наред с това културните и религиозните фактори могат да доведат например до изключение поради неравенство между половете или дискриминация на етнически или религиозни малцинства, което кара най-предприемчивите сред младежите да се насочат към емигриране.

Това положение прави особено остра необходимостта от насычаване на личните умения, които да бъдат поставени в услуга на ясна перспектива за общо израстване. Младите хора оценяват възможността да работят заедно в реални проекти, които дават конкретен резултат, да упражняват лидерство, насочено към подобряване на околната среда, в която живеят, и да търсят възможности за придобиване и усъвършенстване на практически и полезни умения в живота и в работата.

Социалните иновации представляват израз на позитивно участие, което преобръща състоянието на новите поко-

ления, превъръщайки губещите, които търсят закрила от опасността от промяна, в носители на самата промяна, в хора, които създават нови възможности. Забележително е, че младежите, често скрити зад стереотипа на пасивност и неопитност, предлагат и практикуват алтернативи, които показват какъв трябва да бъде светът на Църквата. Ако обществото или християнската общност искат да допуснат да се случи нещо ново, те трябва да оставят достатъчно пространство за новите хора да вземат инициативата. С други думи, при търсенето на промяна, която да бъде устойчива, изисква да се предостави възможност на новите поколения да разработят нов модел за развитие. Това е особено проблематично в държави и институции, където възрастта на онези, които заемат отговорните длъжности, е висока, а това води до забавяне на процеса на смяна на поколенията.

II. Вяра, разпознаване, призвание (познато и като „звание“ - б. ред.)

На всеки етап от този синод Църквата иска отново да заяви своето желание да срещне, да съпроводи и да се погрижи за всеки млад човек без изключение. Църквата не може, нито желае да изостави младите в изолация и изключването, на които са подложени от света. Всеки, който е получил живот и е бил кръстен във вярата, трябва да има съзнание и да бъде загрижен животът на младите хора да бъде добро изживяване, те да не бъдат изгубени в насилието или смъртта и да не се окажат затворници на разочарованието и отчуждението.

Благодарение на получените дарове раждането открива човека към обещанието за пълноценен живот, а приемането и грижата са основополагащ опит, който поставя в сърцето на всеки не само увереността, че не е изоставен на усещането за липса на смисъл или на мрака на смъртта, но и му носи надеждата, че има способността да изрази своята индивидуалност в напредването към пълнотата на живота.

Мъдростта на Източната църква може да ни помогне да видим как тази увереност може да бъде основа на аналогията на „трите раждания“: естествено раждане - когато човек се ражда жена или мъж в свят, който може да приеме и подкрепи живота; раждането в кръщението - „когато човек се превръща в чедо Божие по силата на благодатта“, а също и в третото раждане - при преминаването „от телесния живот в духовния живот в отвъдното“, което открива човека към пълното упражняване на свободата (вж. Слово на Филоксен от Мабуг, сирийски епископ от V век, 9).

Предлагането на други на даровете, които веднъж сме получили, означава да ги съпровождаме и да ходим редом с тях, докато те се борят с трудностите и слабостите в своя живот, като особено ги подкрепяме в упражняването на тяхната свобода, която е в процес на формиране. В съответствие с това Църквата, започвайки от своите пастири, е призвана да оцени себе си и да преоткрие своето призвание да се грижи за другите по

начина, препоръчен от папа Франциск в началото на неговия понтификат: „...грижата и защитата изискват доброта, зоват за същинска нежност. В Евангелията свети Йосиф е представен като силен и смел мъж, работлив човек, но в сърцето му виждаме голяма нежност, която не е добродетелта на слабите, а е знак за сила на духа и способност за грижа, състрадание, отвореност към другите и любов“ (Проповед в началото на Петровото служение на Епископа на Рим, 19 март 2013 г.).

От тази гледна точка тук ще бъдат представени някои идеи за съпровождане на младите хора, започвайки с вярата и вслушването в традицията на Църквата с ясната цел да бъдат подкрепени в процеса на разпознаване на тяхното призвание и при взимането на фундаменталните решения в живота, ясно съзнавайки, че някои от тях са неотменими.

1. Вяра и призвание

Вярата вижда нещата, както Иисус (вж. Lumen fidei, 18). Вярата е източник на разпознаването на призванието, защото носи неговото основно съдържание, конкретно развитие, личен стил и педагогика. Приемането на този дар на благодатта с радост и желание изисква той да стане плодоносен чрез конкретни и последователни житейски избори.

„Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва, та, каквото и да поискате от Оца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядвам: да любите един другого“ (Ин. 15, 16-17). Ако призванието към радостта на любовта е фундаменталният призив, поставен от Бог в сърцето на всеки млад човек, за да може животът му да принесе плод, вярата едновременно е дар свише и отговор на стремежа човек да се чувства избран и обичан.

Вярата „не е убежище за лишените от смелост, а е разширяване на живота. Тя разкрива един голям призив, призванието на любовта, като ни дава сигурност, че тази любов е достоверна, че си струва да се отдадем, защото нейното основание се нарича във верността на Бог, по-силна от нашата крехкост“ (Lumen fidei, 53). Тази вяра „става светлина, за да озари всички обществени отношения“, допринасяйки за изграждането на „всеобщо братство“ между хората, основаващо се на тяхното равенство (пак там, 54).

В Библията са предадени историита на много млади хора, приели и отговорили на Божия призив. В светлината на вярата те постепенно започват да съзнават Божия замисъл за дълбока любов към всеки човек. Този замисъл на Бог намира израз във всяко Негоvo действие още от времето на сътворението на света като „добро“ място, като място, способно да приеме живота, и място, дадено като дар в мрежа от отношения, които носят упование.

(Следва)

Ватикан, 2017

Превод Момчил МЕТОДИЕВ

Парадокси на нашето време

Имаме високи сгради, но ниска търпимост, широки магистрали, но тесни възгледи. Консумираме повече, а имаме по-малко, купуваме повече, но се радваме по-малко. Имаме по-големи къщи, но по-малки семейства, повече удобства, но по-малко време, по-голямо образование, но по-малко ум, повече знания, но по-малко здрав разум, повече експерти, но и повече проблеми, повече медицина, но по-малко здраве.

Пушим търде много, пием прекалено, харчим безответно; смеем се много малко, караем много бързо, много бързо се ядосваме, лягаме си много късно, събуждаме се много уморени; четем търде малко, гледаме търде много телеви-

зия, молим се търде рядко. Умножихме притежанията си, но намалихме ценностите си. Говорим прекалено много, обичаме търде рядко и мразим търде често.

Знаем как да си изкарваме прехраната, но не и как да живеем.

Добавихме години към човешкия живот, но не и живот към годините. Ходим на луната, но не и до вратата на съседите. Покорихме космическото пространство, но не и пространството в нас. Правим по-големи неща, но не и по-добри.

Чистим въздуха, но замърсяваме душите си. Можем да разделяме атоми, но не и да се разделяме с предразсъдъците си.

Давидов, на единоборството с Голиата.

Освен на книги за по-удобно цитиране Библията е разделена на глави в 1214 г. от Стефан Лангтон, професор в университета на Париж и по-късно кардинал. А разделянето на стихове става от Сант Панини от гр. Лука, в Италия, през 1528 г. Като нормативно това разделение е въведено от издателя хуманист Роберт Стефано в 1555 г.

Много са авторите, живели в период от време на близо 13 века, допринесли за написването на Библията такава, каквато я имаме днес в ръцете си.

Сред многото разкази, истории, молитви, закони, поезия, химни, пророчества, текстове от най-различен жанр откриваме Божия план за човечите, дара на спасението, историята на проявлениято на това спасение.

След като е очертала основата със събитието на Сътворението и ситуацията на човечеството пред Бог (първите 11 глави на Битие), Библията се насочва към призоваването на Авраам (към 1800 г. преди Христос) и обещанието - благословия-завет, дадено на потомството му и осъществено в Иисус Христос - умрял и възкръснал в началото на нашата ера. В Негово лице са победени грехът и смъртта, а благодарение на вярата в Него - скрепена с кръщението, се ражда една нова наднационална общност - Църквата, призвана да бъде инструмент и "тайство" на приобщаването на човечеството с Бог.

Това е, в общи линии, водещата нишка в повествование то. (Библията е като една педагогика, една пропедевтика, чрез която постепенно Бог води човека за ръка, откривайки му се, показвайки му стъпка по стъпка дълбочината на Своята любов към човека, разбулавайки му Своята същност. Това не става бързо. Перифразирайки папа Пий XII, трябва първо дивото да се превърне в човешко, а след това човешкото - в Божествено.) Можем да кажем, че първият закон - "око за око, зъб за зъб", е вече една победа над закона на джунглата, където за око по-силният взима живот. За да ни се открие любовта, първо трябва да ни се открие справедливостта. Така първо Бог ни се открива като справедлив, в по-сетен етап Бог може да се открие и като

пишем повече, а знаем по-малко, планираме повече, а постигаме по-малко. Научихме се да бъдем бързи, но не можем да чакаме. Създаваме нови компютри, които съхраняват повече информация и правят множество копия, а все по-малко общуваме помежду си.

Това е време на бързото хранене и на лошото храносмилане, на великите мъже и на дребните души, на лесните печалби и на трудните отношения.

Това е време на по-големи семейни доходи и на повече разводи, на по-красиви къщи и на разбити домове.

Това е време на кратки пътувания, еднократни пелени и свободен морал, на връзки за

една нощ и на наднормено тегло.

Това е време на хапчета, които могат всичко: да ни стимулират, да ни успокояват, да ни убиват.

Това е време, в което важно е да има нещо на витрината, отколкото в магазина, в което модерната техника може да разнесе текст като този по цял свят с бързината на вятъра и в което имате право на избор - да промените живота си или да изтриете текста.

Не забравяйте да дарявате повече време на тези, които обичате, защото те не винаги ще бъдат с вас. Казвайте добра дума на тези, които сега гледат нагоре към вас с възхищение, защото скоро

тези малки създания ще пораснат и няма да бъдат вече при вас. Дарете на човека до вас гореща прегръдка, защото тя е единственото съкровище, което идва от сърцето ви и не ви струва нищо. Кажете на любимия човек „обичам те“ и бъдете убедени в това. Вървете ръка за ръка и ценете моментите, в които сте заедно, защото един ден този човек няма да е вече до вас.

Намерете време да обичате, намерете време да разговаряте помежду си, да споделяте всичко, което трябва да се каже, защото животът не се измерва с броя на вдишванията, а с броя на моментите, които ни отнемат дъха.

По catholic-news.bg

От стр. 1

пите на провинция Африка, с присъствието на свети Августин - епископ на града, се утвърждава същият този канон с брой книги, идентичен с днес признаните. Папа Инокентий I през 405 г. го цитира в свое писмо до епископа на Тулуза. А това, което прави папа Павел III на 4 април 1546 г. на събора в град Тренто, тържествено дефинирайки канона с известния „Декрет върху каноничните Писания“, не е друго освен ратифициране на общата традиция на Католическа църква.

За броя на книгите от Стария завет протестантите решават да следват канона на евреите, оставяйки на страна книгите на Товита, Иудит, 1-2 Макавейски, Премъдрост Соломонова, Премъдрост на Иисуса син Сирахов и тази на Варух, написани само на гръцки език. Те наричат тези книги апокрифи за разлика от католическите изследователи, които ги наричат девтероканонични, или второканонични, изразявайки така съществуващите съмнения около тяхната автентичност за разлика от останалите, наречени протоканонични или първоканонични, върху чиято автентичност никога не са били изразявани съмнения.

За друга група книги със сакрален характер, наречени от католиците апокрифи - като Protoевангелието на Яков, Евангелието на Тома и пр., пак постепенно и единомислено се стига до консенсус те да бъдат изключени от канона на Библията. Заради техния окултен - в случая таен, неясен - произход са наречени от протестантите псевдоепиграфни, т.е. с мнимо, фалшиво заглавие. Тези книги, изпълнени с подробности, са интересни за познанието на религиозните идеи, битуващи в средите, които са ги произвели, но не са били никога припознати като канонични.

Има и малки разлики с каноничните книги от Стария завет, признати от Православната църква, които са повече от тези при католиците. Това са книгите Макавейски и третата на Ездра. А псалм 150 при католиците завършва с Алилуя на 6-и стих за разлика от православната Библия, която продължава с други седем стиха, озаглавени в синодалното издание в скоби Псалом

повече от справедлив. Любов, благодат, дар са все категории, които изискват духовно израстване.

Бог е главният герой на книгата: „Защото всичко е от Него, чрез Него и у Него. Нему слава во веки. Амин“ (Рим. 11, 36 - това е стихът от Посланието на апостол Павел до римляните) - което може спокойно да се сложи като подзаглавие на книгата. Всичко в Библията тръгва от Него и се връща при Него. И не става въпрос за абстрактния Бог на философите, но за живия и истински Бог, Който обича човечите, описан като личност дори с антропоморфни черти - както когато четем за гнева

съвършенството на Бог, стигащо своята кулминация в саможертвата на Кръста, човек започва да вижда това, което му пречи, което му тежи, за да бъде и той свят като Бог. Следването на Бог е човешкото подражание - постызване като Него, обичане на близкия като Него. Постоянната цел на Библията е да отведе човека до Бог и да го подбуди да се хвърли безрезервно в прегръдката Му с вяра като тази на Авраам. Цялата Библия е като едно очакване човек да се реши за Бог. Почти от всяка страница личи призовъв на Бог и съпротивата от страна на човека, разкъсван между небето и земята, доброто и

11), като „живия камък“ (1 Петр. 2, 4), поверилики на Църквата да довърши градежа на сградата. Библията, казахме, е Божието откровение, разбулането на една тайна. Но как тя е предадена на човека? Авторите на библейските книги са - казваме - боговдъхновени. Текстът не е продуктуван свише и пишещият не е пасивен инструмент, но воден от Свети Дух, той запазва свободата си, самосъзнателно и специфичността си. Както подчертава професор Владимир Градев, „В Библията пишещият е автор, той получава вдъхновението, което го кара да възвести Божието послание. Той неизбежно ще

Книгата Божия за човека

Божи, или за Неговите очи, крака, ръце. Библията Го описва като недостижим, неизказан, необятен, тайна, надхвърляща човешкия интелект, и въпреки това не престава да говори за Него, използвайки образи и преодолявайки ги. Неговият образ е като диамант с много повърхности. Пред Него в Библията стои човекът - Негово творение, в диалог с Него, единствен събеседник, достоен за Него, единственият Негов образ и подобие. Заедно с Бог Библията говори непрестанно за човека, за целия човек, с неговите високи и ниски измерения, с неговия възход и падение. Говори за него с реализъм, без було на свян; човекът е венец на творението, но и с наклонност към злото, която го следва още от първите страници. Библията не крие тази болезнена ситуация, но не престава да апелира за отговорност, защото човекът може да доминира тази склонност към злото (което, естествено, ни се представя като нещо приятно, полезно, нормално, никога като зло само по себе си). Книгата не престава да ни говори, че Бог е близо до Своето творение (Деян. 17, 27). Описвайки ни злото, Библията го представя винаги с видяна в страничното огледало Божествена святост, за да провокира у нас отхвърляне и свят страх Божи (тоест любов и уважение към истинното и доброто с главна буква).

Разкриването на Бог и на човека са свързани. Виждайки

злото. Това, което Библията възвестява и гарантира, е финалната победа, въз悲哀яването на „Деня Господен“. Всъщност за нас, християните, моментът на победата е вече актуализиран в смъртта и възкресението на Христос. Личноностната победа е зачатък и за нашата победа в края на времената, когато Бог ще бъде „всичко във всички“. Благодарение на Христовата победа всеки човек може да бъде победител. Така се стига и до третата голяма тема на Библията - Иисус от Назарет, Месията, спасителния посредник между Бог и човека. Както казва свети апостол Павел до галатяните, „когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син (Единороден), Който се роди от жена и се подчини на закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението“ (Гал. 4, 4-5).

Чрез Христос, истински Бог и истински човек, неразрывно свързани в едно цяло, ние ставаме синове Божии по осиновение и братя Христови, влизащи така във вътрешния живот на любов и взаимопроникновение между лицата на Пресветата Троица. Това събитие разделя човешката история на две: пред и след Христос, Който е изпълнението и окончателното осъществяване на спасителния Божи план за човека.

Според Новия завет Иисус е изпълнението на обещанието, Месията, Който полага Себе Си като основа (вж. 1 Кор. 3,

го каже на езика и знанията на своето време, но посланието ще остане истинно, учението на Бога остава истинно“ (В. Градев, „Ислам, юдейство, християнство“, непубликувана статия). Християнството е религия на словото, не на буквата и като такова то може да бъде интерпретирано, търсейки актуалното звучене за всяко време и за всеки човек. За библистика е важно и познаването на контекста на всеки стих, на неговото „място на живот“ и затова не е коректно фрагментарното цитиране, извадено от неговото място и присадено там, където ни е нужно. Цитатите не трябва да се поставят накрая като подправка, подсилаща вкуса в желаната от нас посока; те са тези, които трябва да определят посоката, а изследователите да я подпомага, отделячи културната амалгама от същността на посланието.

Въз основа на текста
„Общо въведение
в Библията“ на монс.
Пиетро Росано, помощен
епископ на Рим и ректор
на Папския Латерански
университет, „La Bibbia“,
Edizioni paoline, Milano 1987

Отец Петко ВЪЛЛОВ

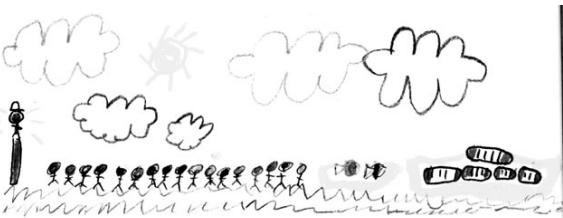
Съкли папа Франциск,
Защо толкова много хора са бедни и нямат храна? Не може ли Бог да даде на бедните хора малко храна, както на онези 5000 души?

С обич,

Тиери, на 7 години, от Австралия

Да! Да! Може да го направи, Тиери!

И продължава да го прави. Някога Иисус е дал хляб на Своите ученици, за да го раздадат на хората. Ако учениците на Иисус не бяха раздели храната, тогава хората щяха да си останат гладни. Ето, хляб има! Има предостатъчно за всички! Истинският проблем състои в това, че някои хора, които имат

много, не искат да го споделят с останалите. Проблемът не е в Иисус, а в злобните и egoистични хора, които гледат да запазят цялото си охолство за себе си. Към такива хора Иисус се отнася много строго. Трябва да се научим да споделяме богатството си и храната, която имаме. По този начин ще има достатъчно за всички хора. И всеки ще е доволен.

Папа Франциск

**Съкли папа Франциск,
Кое е било най-трудното ти решение в твоята мисия за вярата?**

Том, на 8 години, от Великобритания

Съкли Том,

Задаваш ми не толкова лесен въпрос. На твоята рисунка има въпросителен знак. Има много решения, които са трудни. Но ако трябва да ти кажа кое е било най-трудно и най-тежко, ще бъде следното: това е, когато трябва да се разделя с някого. Искам да кажа, че понякога се налага да освободя някой човек от определена работа или отговорност. Или пък трябва да го отстраня от дадена позиция на доверие или от специална роля, която не е подходяща за него.

Много ми е трудно да се разделям с хората. Обичам да им се доверявам. И това се отнася за всички, с които работя и за които нося отговорност. Затова се чувствам много зле, когато се налага да отпратя някого. Понякога обаче няма как. Но знаеш ли, трябва да го направя заради доброто на този човек. Въпреки това ми е трудно да го приема.

Папа Франциск

**Съкли папа Франциск,
Защо обичаш да играеш футбол?
Пожелавам ти най-добро здраве.**

Уинг, на 8 години, от Китай

Съкла Уинг,
Наистина обичам футбола. Никога не съм играл в сериозни мачове, понеже така и не усвоих изкуството на тази игра особено добре. Краката ми не са много пъргави. Но пък обичам да гледам как отборите играят на терена. И знаеш ли защо? Защото виждам как играят в екип и в единство.

Вълнувам се, когато гледам футболен мач. Ако някой играч иска да играе сам за себе си, той губи. И тогава сътборниците му няма да го харесват. За да играете футбол добре, трябва да играете заедно. Трябва да играете като отбор и да търсите доброто за всички, без да мислите за личната си изгода. И без да се изтихвате. Така трябва да бъде и в Църквата!

Папа Франциск

Из книгата „Съкли папа Франциск“. Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медиийна група холдинг, София, 2016 г.

Пишат ни от енории

През април т.г. се навършиха 30 години от кончината на нашата обична сестра монахиня Лициния Стоянова, родена на 14 април 1918 г. в с. Секирово, Пловдивско.

Цели 40 години тя бе сред нас в двете католически църкви в Белене. Основа два хора в енориите и първата детска школа по пиано към читалището. Десетки деца са обучени и възпитани във вярата въпреки трудностите на тогавашните години. Тя помагаше активно да се съхранят духовните и материални ценности в двете беленски енории.

Аз, Николай Цв. Симеонов, съм от турски произход, но се гордея, че съм приел християнството чрез Божията благодат и чрез застъпничество на сестра Лициния. Открих Бог и вярата чрез нейния труд в Църквата, въпреки че

общността не ме приемаше. Още като дете, на 11 години, знаех всички молитви и песни и може би това, че един турчин или циганин знае по-добре от тях тези неща, донякъде дразнеше католиците. Намирах подкрепа у отец Симеон Луков и отец Георги Арлашки. С отец Георги говорих да стана католик, като навърша 18 години. И това се случи на 15 август 1998 г., на празника Успение Богородично.

Искам да изразя моята признателност на сестра Лициния и да благодаря за всички духовни уроци, които направиха един човек да открие Бог и ценностите на вярата. Надявам се един ден тя да ме посрещне в Небето, да ме приеме и да ме представи пред лика на Всевишния.

Николай ЦВЕТАНОВ

„Отец Роман е вече тук. Първият мисионер на новото време - свещеник, възкресенец. ... Благодарим, отец Роман!“
дата - 1 юли 1992 г.
**Роден в Полша;
тръгнал от Виена и вместо да отиде в Бразилия, дошъл в България! И така... скромни 25 години!
Честит юбилей!
За много години!**

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1524)
юли 2017 г.

2021 Благодатта е помощта, която Бог ни дава, за да отговорим на призванието си да станем Негови основени чеда. Тя ни въвежда в съкровената част на троичния живот.

2022 Божествената инициатива в делото на благодатта предхожда, подготвя и подбужда свободния отговор на човека. Благодатта отговаря на дълбоките пориви... на човешката свобода; тя я зове да сътрудничи и я усъвършенства.

2023 Осветителната благодат е безвъзмезден дар, който Бог ни дава от Своя живот; тя е въдхната от Светия Дух в душата ни, за да я изцели от греха и да я освети.

2024 Осветителната благодат ни прави „богоугодни“. Харизмите са специалните благодати на Светия Дух; те са насочени към осветителната благодат и имат за цел общото благо на Църквата. Бог действа също чрез различни въздействителни благодати, които се отличават от благодатното състояние, в което непрекъснато се намираме.

2025 Ние може да имаме заслуга пред Бог само като следствие от Божия свободен промисъл да приобщи човека в делото на Своята благодат. Заслугата принадлежи на първо място на Божията благодат и на второ място на човешкото сътрудничество. И човешката заслуга идва от Бог.

2026 По силата на нашето осиновяване благодатта на Светия Дух може да ни дари истинска заслуга според безвъзмездната Божия правда. Главен извор в нас на заслугата пред Бога е любовта.

2027 Никой не може да заслужи първата благодат, която стои в началото на обръщането. Под въздействието на Светия Дух можем да заслужим за нас самите и за близкия всички полезни благодати, за да достигнем вечния живот, както и необходимите ни земни блага.

2028 „Призовът за пълнота на християнския живот и за съвършенство на любовта е отправен към всички онези, които върват в Христос“ (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 40: AAS 57 (1965). „Християнското съвършенство има само едно изискване - да няма никаква граница“ (SANCTUS GREGORIUS NYSSENIUS, De vita Moysis, 1, 5: ed. M. SIMONETTI (Vicenza 1984) p. 10 (PG 44, 300).

2029 „Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва“ (Мат. 16, 24).

Член 3

Църквата, майка и наставница

2030 Именно в Църквата, в общение с всички кръстени, християнинът изпълнява призванието си. Той приема от Църквата Божието слово, което съдържа поученията на „Христовия закон“ (вж. Гал. 6, 2). От Църквата получава благодатта на тайнствата, която го крепи по „пътя“. Той научава от Църквата примера на светостта; там разпознава образа и извора на светостта в Пресветата Дева Мария; вижда я в истинското свидетелство на онези, които живеят свято; открива я в духовното Предание и в дългата история на светците, които са я предхождали и които литургията почита в санкторала (Месецослов).

2031 Нравственият живот е духовено почитане. Ние „представяме телата си в жива жертва (хостиия), свята, благоугодна на Бог“ (вж. Рим. 12, 1), в лоното на Христовото тяло, Кое то ние образуваме и в общение с жертвоприношението на Неговата Евхаристия. В литургията и в отслужването на тайнствата молитвата и поучението се сливат с Христовата благодат, за да осветлят и подхранят християнската дейност. Като цяло нравственият живот намира своя извор и връх в Евхаристичната жертва.

I. Нравственият живот и Учителната власт на Църквата

2032 Църквата, „стълб и крепило на истината“ (1 Тим. 3, 15), „получи от апостолите тържествената Христова заповед да проповядва истината за Спасението“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 17: AAS 57 (1965) 21). „Църквата е длъжна да изпълнява по всяко време и навсякъде нравствените принципи, дори и тези, които се отнасят до социалния ред, а така също и да преценява цялата човешка дейност в рамките на изискванията на основните права на човешката личност и спасението на душите“ (CIC canon 747, § 2).

2033 Учителната власт на църковните служители в областта на морала се упражнява обикновено във вероучението и проповедта с помощта на богословските книги и на духовните автори. Така под егидата и с бдителността на пастирите се е предавал от поколение на поколение „законът“ на християнския морал, състоящ се от характерен сбор от правила, заповеди и добродетели, произлизящи от Христовата вяра и оживени от любовта. Традиционно това вероучение се основава на Кредото, на „Отче наш“ и на Десетте Божи заповеди, които излагат принципите на моралния живот, отнасящи се за всички хора.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Корупцията е тумор, който разяжда нашия живот

Папа Франциск поучава

„Корупцията е толкова силно антисоциално поведение, че е в състояние да разруши взаимоотношенията и впоследствие устоите, върху които се крепи обществото: съжителството между хората и призванието да развиват своята общност.“ Това пише папа Франциск в предисловието към книгата-интервю на кардинал Питър Търксън, префект на Ватиканското ведомство в служба на цялостното човешко развитие, и Виторио Алберти, озаглавена „Корозия“. Книгата бе представена на 15 юни в рамките на международна дискусия във Ватикан, посветена именно на корупцията и организираната престъпност.

„Корупцията - пояснява папата - разрушава всичко чрез подмяната на общото благо с един особен интерес, който замърсява всяка обща перспектива. Тя се ражда от едно покварено сърце и е най-голямото социално зло, защото поражда сериозни проблеми и престъпления, които засягат всички.“ Светият отец се спира на етимологията на думата „корумпиран“, която „ни напомня едно разъяснано сърце, опетнено от нещо, смачкано като едно тяло, което по своето естество навлиза в процес на разлагане и има лош мириз“.

„Какво стои в основата на експлоатацията на човек от човека? - продължава той. - Какво стои в основата на упадъка и липсата на развитие? Какво стои в основата на трафика с хора, на търговията с оръжие и наркотрафика? Какво стои в основата на социалната несправедливост и унищожението на достойнството? Какво стои в основата на липсата на услуги за хората? Какво стои в основата на робството, на безработицата, на небрежното отношение към градовете, към общите блага и природата? Кой убива основното право на човешкото същество и нарушива интегритета на околната среда?“

„Корупцията - отговаря папата - е най-често срещаният език в средите на мафията и престъпните организации по света. Корупцията е процес на смърт, който дава живот на културата на смъртта на ма-

фиите и престъпните организации.“ Според него „съществува един дълбок културен проблем, който трябва да бъде разгледан обстойно“. И папа Бергольо формулира този проблем така: „Днес мнозина не могат дори да си представят бъдещето; днес за младежите е наистина трудно да вярват в своето бъдеще, в каквото и да е бъдеще, а това важи и за семейството. Тази наша епохална промяна, това време на всеобхватна криза отразява една по-дълбока криза, засягаща нашата култура. В този контекст трябва да се види и разбере корупцията в нейните различни аспекти. От това зависи присъствието на надеждата в света, без която животът губи своя естествен стремеж и възможности за подобряване.“

„Всички сме изложени на изкушението от корупцията“ е тревожният вик на папа Франциск. „Дори, когато мислим, че сме я победили, тя може да се появи отново.“

Милосърдието „позволява да надминем себе си в духа на търсенето“, пише папата и се питат: „Какво ще се случи, ако се затворим в себе си и ако мислите и сърцето ни не изследват един по-широк хоризонт? Покваряваме се, а покварявайки се, допускаме у нас да се загнезди тържествуващото отношение на онзи, който се чувства по-добър и по-хитър от другите.“

„Корупцията - продължава папата - води началото си от една умора от трансцендентното, тя е един вид безразличие... Корумпираният не иска прошка. Корупцията се промъква навсякъде: от духовността на човека до неговата цялостна житейска среда, дори до онова, което най-много ни възмущава - до дейността и пътя на Църквата.“

„Църквата трябва да изслушва, да се издигне и същевременно сведе пред болките и надеждите на хората според милосърдието и трябва да го направи, без да се страхува да пречисти себе си, търсейки упорито пътя за своето подобре“ е рецептата на папата. Той цитира големия богослов от миналия век йезуита Анри дьо Любак: „Най-голямата опасност за Църквата е духов-

ната суeta - т.е. корупцията, която е по-опустошителна и от проказа.“ И предупреждава: „Корумпирането при нас са духовната суeta, хладината, лицемерието, триумфализъмът, наделяването на светския дух над нашия живот, чувството за безразличие. Но именно с това съзнание ние, мъже и жените в Църквата, можем да предпазим себе си и страдащото човечество - преди всичко онова, което е най-потискано, от последствията от престъпността и общия упадък от корупцията.“ За папа Франциск противотровата за корупцията е „красотата, която не е козметичен аксесоар, а нещо, което поставя в центъра човека, за да може той да изправи главата си срещу всички неправди. Тази красота трябва да се съчетае със справедливостта“.

Римският епископ призовава „да говорим за корупцията, да разобличаваме злините, да показваме желанието да утвърждаваме милосърдието над злобата, творческия дух над умората, красотата над нищото“.

Предисловието си папата завършва с апел: „Ние, християните и нехристияните, сме като снежинките, но ако се обединим, можем да се превърнем в огромна лавина - едно сълно и съзидателно движение. Ето го новото човечество - това възраждане, това прегрупиране срещу корупцията, което можем да осъществим с пророческа смелост. Трябва да работим всички заедно - християни и нехристияни, хора от всички религии и невярващи, за да се преборим с тази форма на богохулство, с този тумор, който разяжда нашия живот. Наложително е да го осъзнаем, а за това са нужни възпитание и милосърдна култура, нужно е сътрудничество от страна на всички според техните лични възможности, дарби и творчески дух.“

Алепо бе поверен на закрилата на Дева Мария Фатимска

Статуя на Дева Мария Фатимска посети измъчения сирийски град Алепо, даряйки утеша и радост на християните, които все още носят върху си последствията от войната в Сирия.

С тържествена литургия на 13 май - по време на папското поклонничество до португалското Богородично светилище - сирийският град-мъченник бе поверен на закрилата и засътъпничеството на Дева Мария от Фатима. Ритуалът за посвещаването бе отслужен по време на тържествена литургия в черквата на свети Франциск от Асици, предстоятелствана от енорийския свещеник Ибрахим Алсабах. В честванията, продължили с празнично шествие със статуята на Дева Мария по улиците на града, взе участие и маронитският архиепископ на Алепо Йозеф Табжи.

Статуята на Дева Мария, пристигна в Алепо от Португалия по инициатива на кустода на

Светата земя отец Франческо Патон.

Процесията по улиците на града, в която взеха участие почти три хиляди души, „бе видим знак на хилядите благодати, излени в нашите сърца“, посочи енорийският свещеник на Алепо, като припомнин, че „първото видимо предизвикателство е възстановяването на града, на сградите, но също и на икономиката. От друга страна знаем - изтъкна той, - че сме изправени пред едно унищожено, измъчено и парализирано човечество, което не е способно да се изправи. Надяваме се тази визита на Дева Мария да донесе изцеление за всички“.

От своя страна монс. Табжи подчертава, че за гражданите на Алепо е „много важно да знаят, че Дева Мария Фатимска, Майката Божия, дарява утеша всеки ден и във всеки момент, но също и че Господ е с нас и никога не ни изоставя“.

Нови кардинали

Папа Франциск хиротониса на 28 юни петима нови кардинали на консисторий във Ватикан. Петимата епископи са под 80-годишна възраст и следователно са потенциални гласоподаватели при конclave. Сред избраните е Грегорио Роса Чавес (75), помощен епископ на Сан Салвадор, който е приятел от детинство и един от най-близките сътрудници на архиепископ Оскар Ромеро, убит на 24 март 1980 г. и провъзгласен за блажен през 2015 г. В случая папата нарушилъвата църковните обичаи, тъй като епископ Чавес е помощен епископ; титуллярният епископ на Сан Салвадор - столицата на Салвадор, е архиепископ Хосе Луис Ескобар Алас.

Изборът и на другите четирима свидетелства точно думите на Светия отец: „католичеството на Църквата се простира по цялата земя“. Теса:

Андерс Арборелиус, архиепископ на Стокхолм, първият шведски епископ от началото на Лутеранската реформация. Роден е през 1949 г. в Соренъ, а през 1971 г. постъпва в Ордена на Босоногите кармелини. В продължение на 15 години е председател на Епископската конференция на Католическата църква в скандинавските държави.

Хуан Хоше Омеля, роден

през 1946 г., ръкоположен за свещеник през 1970 г., архиепископ на Барселона от 2015 г., наследник на кардинал Мартинес Систач. Радва се на голямо уважение в архиепископата и високо е оценяван заради мисионерския му опит в Заир, Африка, и активната хуманитарна дейност.

Жан Зербо, роден през 1943 г., ръкоположен за свещеник през 1971 г., архиепископ на Бамако, Мали, от 1998 г. Смятан е за национален герой заради активната му роля за мира в страната. От дълги години се бори срещу социалното изключване и преди всичко за помирението и солидарността между малийците.

Луиз-Мари Линг Манганекун, роден през 1944 г., ръкоположен за свещеник през 1972 г., апостолически викарий на Паксе, Лаос, от 2000 г. Той ще бъде първият кардинал в историята на поместната Църква.

С петимата броят на кардиналите, избрани от Бергольо през четирите години на неговия понтификат, достигна числото 69. А кардиналската колегия нараства на 121 кардинал избиратели при случай на конclave, или с един повече от установената от Павел VI граница. Броят на кардиналите без право на избирателен глас е 106.

По интернет

Забраняват окачването на броеници в автомобилите

Филипини

В поредния сблъсък между правителството и Католическата църква в страната властите са забранили да се окачат броеници и икони в купетата на автомобилите, позовавайки се на съображения за сигурност. Говори се, че забраната е част от нов закон, който цели шофьорите да се разсейват по-малко. В него също се предвижда по време на движение те да не говорят или да изпращат текстови съобщения по мобилни телефони, да не се гримират, да не консумират храни и напитки.

Забраната на броениците обаче срещна масово неодобрение, тъй като около 80% от населението се самоопределя като католики.

„Това е преувеличено, лишен от здрав смисъл“ - коментира отец Жером Сесиляно, изпълнителен секретар по обществените дела на Епископската конференция на Католическата църква във Филипините. Той допълни, че повечето шофьори се чувстват по-сигурни, когато имат икони в колите си, защото те им дават усещане за Божия защита.

Съветът по наземен транспорт на Филипините, който издаде забраната, поясни, че все пак в колите може да има икони, стига да са прикрепени неподвижно към таблото или огледалото на автомобила и да не блокират линията на погледа на водача.

Една асоциация на шофьори и собственици на превозни средства за обществен транспорт заяви, че няма доказателства броениците и иконите да предизвикват инциденти.

Католическата църква е сред големите критици на безмилостната война срещу дрогата на президент Родриго Дутерте. Филипинските епископи критикуват също политиката на Дутерте спрямо въвеждането на съмртното наказание и спрямо репродуктивното здраве, които също са в разрез със социалната доктрина на Католическата църква.

И Дутерте междувременно не показва уважение към Католическата църква и на няколко пъти е обиждал епископите и дори папа Франциск.

По интернет